

L A
2418

Sposchi Šapni.

Dzejiski tehlojumi
no
Alfpasijas

Ebra Salin.
N 355

Sposchi ſapni.

Dzejiski tehlojumi no Aſpaſijas.

I. Sokratis un bokfonie.

Dialog.

II. Via dolorosa.

Sibmejumi — J. Segnera.

III. Gleitenes mirtle

Et wir alle schmieden, so wie Jesu wird "heiliges Blut" werden.

IV. Babwes pagaimas.

Babwes.

Motto:

Ein blauer Dunst umſchwebet ſie
Mit einem goldenen Rand.

Novaliss.

„Djirzeemneeku“ iſdewums Nr. 4.

Sebastijāns

Dzīvības tezpējai no Rīgas

Spīdīgumam — ī gādību.

Drusts „Latvijaš“ drustava, Rīga, Pauluschi eelā Nr. 15.

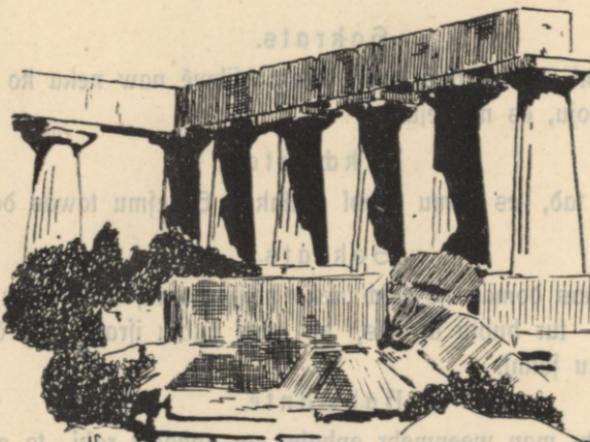
Saturs:

- I. Sokratis un bākšante.
Dialogs.
- II. Via dolorosa.
Fantasija.
- III. Meitenes mirte.
Pafazina iš ižstentibas.
- IV. Nahwes pagalmos.
Fantasija.

I.

Sokratis un bakchante.

Dialogs.

Sokrato (noryuhidamees).

Ne, es neteeku wałā; es neteeku nekad wałā! Ŝwi pretruna paleek.

Bakbante (neredsama).

Pareisi, tu neteez nekad no manis wałā.

Sokratos.

Ras tu eſi?

Bakbante.

Es eſmu balſi if tawas kluſefħanás.

Sokratos.

Ta ir atkal tawa maldu skaka, ar kuru tu mari ween-mehr bes mehrka eſi apkahrt wadajuſte. Bet man reiſ jaiprehti leetu zehlons, man jaſin, kur tewi twert, kur tu eſi.

Bakbante.

Es eſmu wiſur. Ja gribi ſinat, es eſmu tewi paſħħa, es wahlojos tawu ſapnu ſalajā ſihha gultā, un paħħi mani kweħlo tawas ilgas.

Sokratis.

Sapni rahdās tikai teem, kam džibwē naw neka ko darit.
Es nešapnoju, es mekleju.

Bakbante.

Nu tad, es eſmu wehl dſitak: Es eſmu tawâs domâs.

Sokratis.

Manas domas nezeesħħi neko neisprotamu, neʃakarigu; un ja es tewi tur buhtu atradis, es tewi buhtu iſražis kà dahrſ-neeks ſlimu ſakni.

Bakbante.

Ka tu man weenmebr apkahrt un apkahrt raki, to es ſen jutu. Tàs bija ſabpigas, neiſteižamas juhtas. Tu dſirdeji ari manu waideſħbanu, kas ſkaneja kà eewainota juhras gleemeſħha dſeedaſħana, bet tu mani neſħebloji. Kadehlt tu biji tik bahrgs? Waj tad tas, kas neisprotams, ir tadehlt naidigs?

Sokratis.

Wiſs, kas tumſħabs, ir gaifmai preti, un wiſbibħtamakais eenaidneeks ir — neredſamais eenaidneeks.

Bakbante (parahdās).

Nu tad redji mani tuwumâ un ſaki, waj es tew tuwojos kà eenaidneeze. Waj es neeſmu wiſu darijuſe, lai tew patihku?

Sokratis.

Oh! (Modrebedams eetinas zeiſħak ſawâ uſwalikā.)

Bakbante.

Redji, es iſwadiju zaur ſawu dweħfeli ſkaidru straumi un aiffkalolu projam wiſu, kas launs. Es apwiju ſawu meeſu ar pukem, kuras pluhzu no fwehho kapeem. Un ja tu domà, ka es tumħai peederiga, tad ſini, ka es eſmu dſimums, radits no demona un engela. Es ſtaħwu ſtarġ tumħu un gaiſmu, kà ſtarġ diweem milſu ſpoguleem, kuri manu teħlu rahda no wiſam puſhem.

Sokratis.

Ja, es tewi paſiħtu, tu eſi muhsigais maiħu un mahaħu mirdjums, tu eſi — daile.

Bakdante.

Un reisē tew tad arī jaatsibst, ka tas, ko tu ūauz par maišam, nepastabwibu un pretrunam, ir mana iħstà buhte, ka tas naw kaut kas, kas man no ahrpuſes buhtu peekehrees. Ja es eſmu daille, tad tu eſi pateeſiba, mehs eſam gan diwi ūawadi, bet tomehr liħdigi spehki.

Sokratis.

Mehs neeſam liħdigi, mums naw neka kopiga.

Bakdante.

Tatħbu, Sokrat, tatħbu. Waj tu neteizi, ka eſi mekletajs? Waj tad es eſmu kas zits? Kas ir daile? Harmonija, kas lauſħas zauri zaur tubkstoſħām disonanzem, pestiſħanas mekle-dama. Ta ir gaifma un ehna, greħks, maldi, fareſħgħijumi, gawiles un iſmiſums, muħsħida maixa, muħsħids nemeers. Bet ari, tikai kamehr ta ir zibha un ilgas, wiha ir ūkkaſta. Sañne-guſje mehrki un meeru, ta fahk panibkt un wiñas peepildiſħandas ir — wiñas nahwe. Saki, waj tu nekad neesi burwigi ūkkaſtits tizis no ubdens krituma, kas ar warenu spehku pa kliniħu klintim ūkkel-damees, no augħtuma gaħoħas ūm? Kahda tur-djibwiba un daſħadiba! Kahda mirdoſħha krahlu spehle!

Sokratis.

Es luħkojos blakam besidbenā un tas bija kluß un dsiłħi.

Bakdante.

Ja, tas ir-kas preeksib tewis! Tur-tawa pateeſiba war-mabjot!

Sokratis.

Taws dailums liħds tureenei newar ūneegħt. —

Bakdante.

Es tew jau teizu, ka dailums ir wiſs: besidbens un augħtums, kriżbana un pażelx-ħanäs.

Sokratis.

Tadebħ tas nekur naw wiſs, bet paſtabw tikai iſi daudjäm datlam. Leelajā wiſumā tam japasu b'di atlikuma.

Bakbante.

Tu esī nejauks, iħgns pałatajs! Tu meklè mani jaſħbaurinat un paſeminat, bet es tew ġaku, manai warai tomeht naw robeħbu.

Sokratis.

Tu pate wilki ʃew robeħbas! Waj neteizi, ka tawas waras augħtakais pakahpeens ir reiße tawa pagrimxħana?

Bakbante.

Bet nibkħħana ir reiße atjaunoħħanàs un nahwe ir tikai weidu maikka. Ta eet wiċċa d'sibwe: u preekħbu un atpaka, augħxfur un lejup, ka wilki.

Sokratis.

Tu spreed pebz ʃewis. Tu ej ʃewas un tħħubħskas żelu, libħebu, lotħebu. Mans żelħed ir wihra un ehrgla żelħed, es eju taħni. D'sibwe naw tikai laiķa wiċċu rotaħħanàs, d'sibwē ir ari swaigħnes, tās saur nejinamàm tablem iżżeu tħalli tħalli żelā ʃawus starus, lai modinatu u d'sibwib u tukħobas, neapd'sibwotas planetas. Szhee fuhtai ʃawu mehrki jaſħneej tħalli pebz miljoneem gadu, bet tee negreeħbas atpaka, tee to tomeħr jaſħnej.

Bakbante.

Tad iſnabk, ka tu pats mehrki nema jaſħnej, bet tikai tawas pebzna bzejs.

Sokratis.

Warbuht ari mans pebzna bzejs ne, un wejels d'simums ne. Tas ir gařħbs, gruħts un leetū iſmirżis żelħed, kas wed pa stahwàm klintim u aġħidu. Bet ja ari dewiadejx mit dewiex d'simumi żelā pakrixt un ʃawas rokas pret afaċċàm klintim ašini sħaploha, simtais d'simums tomeħr jaſħnejgs ʃaulaino galotni.

Bakbante.

Dubles bej isredjes! Darbs bej algas! Bleħkas. Dejx mit taħdas d'sibwes neatħwer weenu manu nahwi. Kas gan skanetu ʃaldaki un wilinoħħaki par manu aizinajumu: „baudit un mirt!“

Sokratis.

„Aħażitees un d'sibwot!“

Bakdante.

Karaliska nahwe ir wairak wehrta nekà ubaga dsibwe! — Tu şbo nahwi nepasibsti, tu dsibwes askets, tu wiñu nepasibsti! Kà daikumâ wiñs ir daiñb, tå ari dailies nahwe ir daika. Tu nefini şaldkañligo reibumu, grint un grint kà baltam roñbu lapam pilditâ besdibenâ, kamehr wirs tewis lidinajas mahkonî is balteem taurineem, kuru şpahrnos staro weegls şahrtums kà ajsins wilau atspibdums. Aiswiltot, aisskanet kà swana pehdejam siteenam. Neka wairs neatstaht pehz fewis, beigtees it kà kahdas leelas peepildiñhanas pehdejam wahrdam.

Sokratis.

Tawa roñbainà nahwe gan isleekas jauka, bet ta ari tikai tabda isleekas: ar roñbu lapam ir pahrklahts puñtosñs purws, un tikai neşpehks grib mirt. Bet şpehks dsibwo, şpehks dsibwo us preekñbu, nahkamibâ eekñbâ.

Bakdante.

Tu mani tibñbam negribi şaprañt, Sokrat, es teizu, ka nahwe naw neşpehja, bet tikai şpehka noñlehgums — ne tadehł, ka tas newaretu, bet tadehł, ka tam naw wairs ko ware. Kas gan wairak wehl war buht, ka kad zilweka dsibwe daikumâ noñlehdjas kà selta gredens ar mirdsoñbo nabwes dahrgakmeni?

Sokratis.

Tu runa tikai par weena zilweka dsibwi.

Bakdante.

Ja, es runaju par weena zilweka dsibwes ispildiñhanos. Tas ir kas wejels, noñlehgti un daiñb.

Sokratis.

Bet dsibwe nepastahw no weeneem zilwekeem ween, bet wairakeem. Taws rahmis preekñb teem ir par şbauru un tawam şposñbajam gredsenam japahrtruhkst, jo tas newar apñemt tubkstoñbus un miljonus.

Bakdante.

Es neşaproto, ko tu runa.

Sokratis.

Es ſaku, ka weena zilweka nabwe naw nekas.

Bakdante.

Weena zilweka nabwe nebuhtu nekas?

Sokratis.

Un ari weena zilweka dſihwe naw nekas.

Bakdante.

Un wiſs, ko zilweka gars ſpebj radit daitu un augstu? Wiſs, kas tam mantojums no preekſdteſtheem, waj paſcha panahkums?

Sokratis.

Jr tikai weens akmens leelajā buhwē. Weenam japeeflejas teem daudsajeem beſ wahrda, beſ ſlawas, beſ daituma.

Bakdante.

Bet kā tad nu, Sokrat? Tu pretojees, kad es uſſkatiju nabwi kā iſnihkſbanu un paſuſbanu, jeb dailuma pehdejo weidu. Bet waj ta, ko tu ſludini naw ihſtenā nabwe? Waj ta naw pilniga paſuſbana beſ wehſts, kur taſhu, kā tu teizi, weens zilweks neka nenosibmē?

Sokratis.

Nenosibmē tikai preekſb wina paſcha ihſas dſihwes. Wina nosibme parahdās tikai pahri par dſihwi. Nabwe naw tadeht noſlehgums, bet turpinajums. Kas tā mirſt, tas dſibwo tahlak wispaſribā, idejā, nabkotnē. Tadeht mana mahziba ir dſibwibas mahziba, kamehr tawejā ir nabwes mahziba! Mehs mirſtam, lai dſibwotu, juhs dſibwojat tikai lai mirtu.

Bakdante.

Un kuru tu gan ſpebſi wilinat ar ſawu mahziba? Waj tu teeſham domā, ka tu ar to eespehtu uſſtahees pret mani?

Sokratis.

Ta gan naw preekſb taweeem laudim.

10 Idim eosi ,meest odiol Bakdante.

Ta naw preekſbos neweena, es tew ſaku, neweena! Ej tukſneſbos un ſprediko, warbuht ka tur tu atradiſi peekritejuſ. Man wehl wiſi dſibwes wahrti ir atſlehtgi, es eju kā uſwaretaja, un panteri ar ſelta kroñem welk manus triunfa ratus. Mani peeluhds, deewina un ſagaidā wiſi, jo es dodu, ko katrs kabro, es dodu laimi.

Sokratis.

Un ja nu kabds wairak gribetu nekā laimi?

Bakdante.

Kas gan buhtu wairak wehl nekā laime? Šaki pats — waj tu gribesi leegtees? — ſaki, waj es neatrodu tewi paſčā ſew ſlepenu pabaltitaju? Kad tu aukſtajās naktis weentuls ſtabweji uſ klaja lauka, un azis pažehli uſ ſwaigſnem, kuras mirds tik beſjuhtigi un tabli, un kad tawa noguruſe galwa noſčluka uſ zeetu akmeni, waj tad tu newehlejees duſet pee dſibwibas ſiltajām kruhtim? Šaki, waj tad ilgas pehž manis tew kā karſts wilnis nepahrlejhās pahr ſirdi?

Sokratis.

Ne, es to nenoledsu. Es nenoledsu zihau, jo tad man buhtu janoleedſ ari uſwara. Ta ir ilga ſahpiga tapſchana, ka- mehr zilweks paželas pats libds ſewim.

Bakdante.

Ak, Sokrat, tu noguruſchais mekleſaj, atſtabj ſhō ſuhro zihau, atſtabj uſwaru, kura tik maſ nes preeka un nahz un baudi! Nahz manās rokās! Es apwihschu ar magoru wihtem tawas domu = ſfinkſas peleko akmens kaklu, es uſlikſchu tew galwā pahrpilnibas ſmagos diademū un wehdinaſchu pahr tewi aijmirſtibas wehdeklī. Nahz un baudi tikai weenu azumirkli!

Sokratis.

Weens azumirklis pret wiſu dſibwi?

Bakdante.

Nu tad muhſchiba pret dſibwi! Waj neſini, ka druhmā, neekuſtinamā muhſchiba reiſ eemibleja jaunekli, kas bija gebr-bees baltās linu drebbēs un kam mati bija kā dſeltenā ſaule —

tas jauneklis bija azumirklis. No ta laika teem, kas mihi ar
to paſbu mibleſtibu — muhſfiba war buht azumirklis un azu-
mirklis — muhſfiba.

Sokratis.

Un ko tu wiſu man ar newaretu dot, tu man — nepeeteez.
Bakdante.

Es tew nepeeteeku? Es! Wiſuwarenà, wiſuweenigà,
wiſuſkaiftà?

Sokratis.

Tu man wairs nepeeteez, mehs katrs peederam ſawam
laikam, ſawai paſaulei.

Bakdante.

Tu drihkſti mani aſſtumt! Ha! bihſteet mana naida!

Sokratis.

Naidis ir weenigà atteeziba, kabda ſtarp mums war buht.

Bakdante.

Ja, es tagad ſajuhtu, ka es iħſtenibà tewi weenmehr eſmu
niħdejuſe. Mehs eſam us djiħwibu un nahwi zibniuſthees, kaut
ari zitā laikā un zitā weidā. Ta bij ta pate zibna, kurā reiſ
zibnijas Ormužs ar Arimanu.

Sokratis.

Un ta buhs weenmehr ta pate zibna, kamehr nahkoſħais
zibnihees ar paſtaħwoſħo, nahkotne ar pagahtni. Ta buhs zibna
ſtarp diwàm paſaules walſtibam, no kurām weenai wiſadā ſinā
jaeet bojā.

Bakdante.

Bet tew taħdas paſaules walſtibas nebuht naw. Es pat
neredſu, if ka tu tawu nahkotnes walſtibu gribi dibinat?

Sokratis.

Ji pagahtnes ſahpem.

Bakdante.

Un tawi laudis, kas to apdiħhos, buhs tad tee, kas no
manis neka negrib ſinat?

Sokratis.

Tee buhs tee, no kureem tu neka neesi gribejuse sinat.
Tee buhs tee, kas tawâs laiskuma gultâs nebuhs gulejuſčhi un
kas ar tawâm wibſtoſčâm rosem nebuhs grefnojuſčees.

Bakdante.

Ras ta gan buhs par ſawadu, druhmu tautu!

Sokratis.

Ta buhs par druhmu, lai par džibwes nopeetnibu waretu
ſmeetees, bet par ſtipru, lai nodotos iſmiſumam. Wirku rokas
buhs rupjas un zeetas, bet wirku ſirds buhs ſmalka un mihksta.

Bakdante.

Kad tu no wiſam leetam tikai otro puſi rahdi, kad tu man
gribiji ſazit, zik es tew newajadsiga, pat nihstama, kadeht tad
mani aizinaju ſburpu?

Sokratis.

Waj es aizinaju? Un ja es aizinaju — tad ta ir-mihkla
zilweka dabâ — Kadeht mehs pehdejâ azumirkli wiskarſtak gri-
bam to turet zeeti, ko ſaudejam, kas mums ir jaſaudè? Kadeht
diwâm linijam jakruſtojas, lai tâs nekad wairs neſaeetu kopâ?

Bakdante.

Ari es par ſho mihklu eſmu domajuſe. Kadeht tas, kam
buhtu jaſakauſe diwas buhtes kopâ, tâs taſni ſbirkir? Kadeht
pawaſara ſaule diwus ledus gabalus, kuri turejuſčees kopâ,
pahrkauf eun aifraida katru uſ ſawu puſi leelajâ juhrâ?

Sokratis.

Es nu waru dotees projam leelajâ juhrâ. Es tewi peh-
dejo reiſi redſeu.

Bakdante.

Tawâ tumſhajâ walſtivâ gan preekſb manis nekad nebuhs
weetas?

Sokratis.

Kad tu pate nahksi. Kad tu nahksi zitada, kahda tu
tagad eſi —

Bakdante.

Kahdai tad man janahk?

Sokratis. Kāka teem, kās mībi ar

Tew buhtu pirms jausnēmas leels zelojums.

Bakdante.

Uši kureeni?

Sokratis.

Uši pāstapātību. — Tew buhtu jatop wehl dailakai, tik dailai, ka tu kluhtu — pateesa.

Bakdante.

Un, Sokrat, — waj tew nebuhtu jadara tas pats? Waj tawai pateesībai nebuhtu jatop tik pateesai, ka ta kluhtu — daila?

Sokratis.

Un ūk brihnīshbki! Ja, tu to issazīji, man' ari turpu jaet.

Bakdante.

Un tad — kad daile bubs pateesa, un pateesība daila kluwīse — aīs ta... Sokrat! Kāhds noslehpums, kahda laime! waj tu nejuhti? Kad mehs garo zelu katrs buhīm nogabjušbvi — tur pee svehtās ūtales pilſehtas wahrtēm...

Sokratis.

Tur mehs atkal tiksimees!

Sokratis.

Ca un mārt gofese pāzotīvībasībīt iepī. Ca tāti iepī

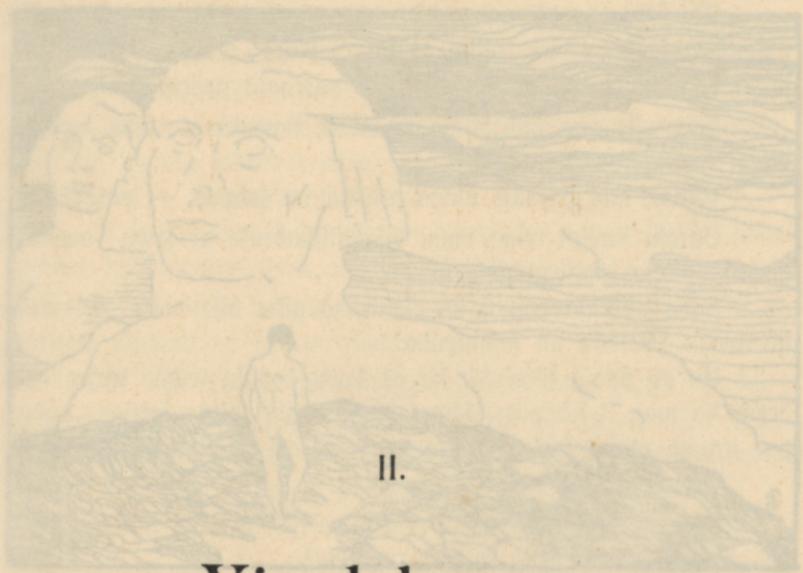
Bakdante.

Ca un mārt gofese pāzotīvībasībīt iepī. Bakdante.

Sokratis.

Uši pagodīnes labiem. Bakdante.

Uši pagodīnes labiem. Bakdante.

II.

Via dolorosa.

Santafija.

Es biju kluvis nemierā pais ar ūsi.

Olaf po maiom es biju ūwebrīces ilj jautra pawaļares
bebrīcē par drubmu tuņens zilveku.

Smeedamās nabžu katru jošu deeno un aīmēta man uſ
piejauči lawu batlo gaīmas ūgu, bet es itaigoju mēlnā Jebru
uiwahlā, ar ojinsjarkasē ūoikmi ep peeri.

Kairs ribis nian kluvo Jmagnis par teckardeenu, un manu
nabžes kā grubla nojū lauža man piejus atpakol.

Ba tas bij nabjis? — Wai tad es nebū īcīkšlēneeks?

Wai tad es newareju ilj laika ūgūt: „Soburi kiau!” un
ilj iublikidu: „Riwerees!”

Gaīmo man ūabweja pa labo roku un tumja po krejš,
un kād tās abas opkampas, wai tad nedīma mani ūpa?

— Wai man pagabjušdais īm nakhaldais nebū ūkai cīnos?
Un ūbpes un prečki ūkoi krabjus un ūjibwes atspībdums? Wai
es kārti ūlībā newareju ūcēnu pret otru minuti? Ējotā pret
iublikidu, neļūdīo pret ējotā?

Un es ūlību ūtos lik nebaga!

Es biju kluvis nemeerā pats ar ūewi.

Mas pa masam es biju iswehrtees is jautra pawašaras
behrna par druhmu rudens zilweku.

Smeedamās nabza katra jauna deena un usmeta man uſ
plezeem ūawu balto gaiſmas ūegu, bet es staigaju melnā ūehru
uswalkā, ar aſinsjarkanu ūaikñi ap peeri.

Katrī rihts man kluwa ūmagaks par wakardeenu, un mana
džibwe kā gruhta naſta lausa man plezus atpakat.

Kā tas bij nabzis? — Waj tad es nebiju mabkſleneeks?

Waj tad es newareju uſ laiku ūazit: „Stahwi kluſu!“ un
uſ muhſibū: „Atwereeſ!“

Gaiſma man stahweja pa labo roku un tumſa pa kreijo,
un kad tās abas apkampās, waj tad nedſima mani ūapri?

Waj man pagahjuſdais un nabkoſdais nebija tikai ainas?
un ūahpes un preeki tikai krahſas un džibwes qfpihdums? Waj
es katru brihdi newareju weenu pret otru mainit: eſoſdō pret
neeoſdō, neeoſdō pret eſoſdō?

Un es tatſbu jutos tik nabags!

Man bija brabli un mahſas, tee dſeedaja ſawas ſaldās aif-paſaules dſeeſmas un wija ſawus ſapnus waikagā, bet mani ſapni bija iſkaiſijusſbees kā pehksdāi parrauta pehrlu wirkne.

Tas wiſs bija notizis no ta laika, kamehr es biju nahzis wiñai tuwu.

Wiñai, kas paſaule afnes preeku un ſahpes — pateeſibai.

Saram ſkrejot wiaa mani bija aiffkahruſe ar ſawu melno, plaſdi iſpleſto ſpahrnu galeem —

Šbis aiffkahreens it kā elektrifka gifts bija mani wiſzaur ſawilkojis ſchalkās un ſajuhſmibā.

Un es ſinaju tikai to, ka es ſawu brablu wiđū wairs neduru, ka man it kā putojoſčam dſehreenam bija jalejas pahri par trauka malu, japlubſt ahrā — kaut ari iſ ſelta kauſa.

Man bija jaeet — un es gabju.

Projam eedams es wehl ſwinigi grefnojos, es grefnojos kā tee, kuri eet uſ uſwaru waj uſ — upuri.

Es tehrpos ſawu j:ihtu babli wiſoſčā ſibdā, apſprauditā ar manu ſapnu degoſčeem dimanteem. Es apwiju ap galwu, lib-dſigi turbanam, illufiju plibwuri un uſmetu uſ plezeem ſarkano ſajuhſmibas mehteli.

Pee paſdas kruhts es flehpu ſawu kokli.

Es iſgabju pa ſelta wahrteem ahrā iſ iſealu ſemes.

Aifdarijuſſbees aif manis bija ſelta wahrti, es ſinaju, ka tee wairs nekad neafdarisees.

Es atrados uſ klaja lauka, brihwes un webju patvala.

Es gabju to paſdu zelu, kā mahkozi, kas laidās man wirs galwas, kaut gan es nebiju redſejis, ka tee jebkad buhtu atpakał atgreesuſſbees.

Webjſd aſi puhta, bet es eetinos ſawu juhtu ſiltajā ſibdā un eewilku galwu illufiju ſchkiđrautā.

Es gabju uſ preekſdu un tablu pliwinajās mans ſajuhſmibas mehtelis.

Mani pawadija trihs putni, kuri, kā likās, man jau bija ſekojuſdi no paſdeem wahrteem.

Weens no teem bija jauns, beſbehdiſgs, ſalſdwanags, tas jautri rinkoja gaiſā man pa kreijo un wiñka kleedſeens aifkaneja: „Ribta droſme! ribta droſme!“

Augstak pabr wiau, man taisni wirs galwas sita īpahrnus warens īarkans ehrglis, un wina kleedseens bija: „Pusdeenas darbs! Pusdeenas darbs!“

Taīlak, man pa labo laidās balts balodis, un no tahlenees es tikai wareju ūadsirdet wiaa maigo balši, kas īkaneja it kā dīzinajums! „Wakara atpeſtišana!“

Es īawā jaunajā drošmē un īajuhsimbā newareju buht taīlu gahjis, kad manām azim atwehrās leelišķa dabas aīna!

Ta bija it kā pāsaule pate preekfob ūewis, zaur klintim un plaišam atdalitā no īawas apkahrtnes.

Tur bija redzami tubkstošgadeji koki, kuru platee, tumšhee sari bija īmagi us ūemi nolaīdušbees it kā eewainota ehrgla īpahrni. Bruhni pelekā miša wiša bija ūasdīkehlusees plaišās, kurās steepās dīsli eegreešdamās kokā kā grumbas domataja peerē.

Kur ūeme ūbur tur bija pašķihrusees, wareja redzeti milsgas ūaknes dīsli steepjamees eekšmbā, besgali, it kā milseanu muškulainās rokas, kas grib ūatwert ūemes īmagumu.

Zaur tumšbo koku starpam bija redzami wišošbi eseri it kā ūapru parahdibas un ūem kahjam atškaneja apakšdūmes ūawotu dobjā mutuļošana.

Zauri kokeem un gar ūesera malu steepās neskaitamas libku lotšbu ejas, kurām nebija ne ūabkuma, ne gala, un pār wiāam es redzeju ūtaigajam ūilwekus, kurus wareja noturet par tebleēm iš Böklina „S̄wehtlaimigo bīrzes“, ja tuwak aplubkojot nebuhtu ūrahdiijees, ka teem nekas nepeemibt no eterišķā apskaidrojuma. Wiāu weids bija pilns druhma īmaguma, lihdsigs leelajam pehr-kona mahkonim, kuršb apsedža wišu ainu, bet tomehr nekad neatraisijs ūibenos un ari neislaida iš ūawa ūlehpja ūeweena ūašas weldsinošbas leetus pilites.

Es griebeju kahdu no garamgahjejeem ūsrūnat, bet neusdrošbinajos un apmulſis es noleezos un pluhzu ūeenu pumpuru no puķem, kas atradās man turpat tuwumā.

Kad es pumpuru grosiju ūtar pirksteem, es pamaniju, ka tas ūeenos ūahnos bija eemaitats no tahrpa.

„Ari wišob ir' no pluhbzis no ūhaubu puķem,“ es dīrdeju ūakam kahdu garamgahjeju.

„Kur es ūsmu?“ es beidsot eedrošbinajos jautat.

„Waj tu to nesini?“ bija atbilde. „Mehs ešam mekletaji: tu atrodees mekletaju eelejā.“

„Mekletaju eelejā?“ es brihnejos, „kahda druhma weeta! Pat webjib ſabe ſħanahz tik ſmagi zaur kokeem.“

„Tas ir ūauſta ilgas —“
„Un apakħoħfemes uħdeni man tik dobji mutulo sem kabjam.“

„Tas ir Hamleta ſħaubas.“

„Ar kahdu dahrdoħbu trok̊ni tur atlubhsu klints gabali nokriħt besħibenā.“

„Tee ir Luzifera ſmeekli, ar kahdeem tas apluhkoja jaunradito un par pilnigu dehweto paħauli.“

„Un gaixma te ſpiċċi tħadda d'selteni neħpodra un pilna kweħpu un duħmu?“

„Ta ir Prometeja uguns, kura zibnas ar tumfu un ar mahxrem.“

„Un ja juhs mekletaji eſat, ko tad juhs meklejat? un uſ kureeni wed iſeja no ſħiġi eelejas?“

„Ja ſħi atbilde buhtu tik weegla, tad jau gadu tubkstoħbeem nebubtu tizis peħżi winas prafits.“

To ūzijiet-ħi, garamgħeji no manis aixgħeelsas un għaż-za tablak.

„Bet apsdeh blojatees,“ es eewaidejos, „neatstabjat mani tħi, ari es, ari es eſmu mekletajs —“

„Kratram jateek paħħam ar ſewi galā,“ kahds galwu aq-greeħiς pеebilda, „bet ja tew ir griba pee mums peederet, tad dżejri tur no wina awota.“

„Kas tas ir par awotu?“ es prafiju.
„Tas ir ūzjju awots, meħs jau wiċċi eſam no ta dseħħru ūzzi.“

Es għażju uſ noradħito awotu, kurċib man rehgojjas preti d'siħiħi un melns it kà besħibenex ażs.

No wina bija jau labs gabals nodferi un man bija d'si ġanoleezas, tħi kà man apslapejjas wiċċas kruhtis, kamehr es ūz-needju tumħidu dseħħreenu, kurċib bija tik ruħgħti ūz-żi it kà aħħar as jauktas ar wehrmelem.

Kad es péezeblos, pahr mani bija nabżi klušums kà faktistiċċi meers un es jutobs ſewi libħdigu ſmagħajam mabkonim, kas tur aiskħalha wiċċu debbi, bet neisħejja sibnos.

Dzeltenajā foſſora gaiſmā es redſeju otrā puſē laukumam paſelamees milſigus ſſinkſu tehlus; ſpozigas, mehmas un leelas wiņas tur guleja, ar plaſči atplehſtām akmenā azim̄ ūn likās wiſu ſew apkabrt ſaſtindſinam kluſumā un mehmumā.

Waj man pee wiñām eet? Waj man wiñām praſit pebz mehrķa, pebz zela, pebz manas dwehſeles ſlepenām ilgam?

Ak ne, es ſinaju, ka wiñu akmeni luhpas nekad neatwehrſees un tās man neſazis, ko tās ſin.

Noguris es atſobluku uſ kabdu akmeni un roka man ne-wilus kebra pebz manas kokles, kuru es ſlehpri pee kruhtim.

Kad es wiñu pañehmu rokā, es redſeju, ka wiñas ſpoſči mirdſoſbās ſtihgas bija kluwuſbas — melnas.

Tagad es atzerejos, ka kruhtis apmehržedams ſahpjū awotā, es biju libdſi ari apmehrzejis ſawu kokli, un ſahjais ſlap-jums it kā ruhſa bija noehdis wiñu ſpoſčumu — tās tagad bija gluſči melnas.

Man tapa ap ſīdi wehl druhmak, un ſkanaſ, kuras pakluſi un drebedamas eefkanejās ſem maneem pirkſteem, iſklauſijās it kā eewainota putna ſphartru ſiſčana.

Te man kabds aiffakbra plezu:

„Es tew gribu palihdſet, beſzeribu ſaprotaj.“

Es pažehlu azis un eeraudſiju ſawā preekſbā ſtaltu jau-nekli. Wiñu ſkats bija — pałahwiba, wiñu ſmaids — uſwara, un muſkuli wiñam bija noruhditi ſtipri kā jaunam panterim.

„Šeko man,“ wiñob atkal teiža, kamehr es wehl nebiju paguwis wiñu apluhkot.

„Pa kuru Ŝelu tu mani wediſi?“ es praſiju, „kā tu ſini, kura no ſħām ſimtām, kruſteem un rinkī ejoſčām tekam ir pareiſā?“

„Es neeeſbu ne pa weenu, bet taiſni wiſām pahri.“

„Kā? taiſni pahri pahri ſħo nule ſaplaukuſħbo ſaldſelteno mauru? Pahr ſħeem pužu bikeriſħbeem un roſħbu audeem?“

„Darbs eet pahri par ſapneem,“ bija wiñu zeetā un ibħa atbilde.

Ta mani gan nepahrleezinaja, bet ſpehks, kas mani bija ſaſtrehdſees, mekleja iſeju un ſpeeda mani jauneklim ſekot.

Kad mehs bijām pa ſſinkſu wahrteem iſgahjuſħbi abrā, ſalais jautrais wanags, kas mani pirmak bija pawadijis, tagad bija

mojudis, bet jo tuwak, man taisni wirs galwas warenais ūrakānais ehrglis ūta ūawus ūpahrnus, kamehr baltais balodis ūkoja tikko ūredsamā attablumā.

„Tew newajag lautees atbaiditees,“ jauneklis, drūšku apštahjees, mani droščinaja, „mums jaeet pa ūhfako ūlu un tur tu redseji tos, kas ūla malā kritušbi.“

„Eefim, eefim,“ es tagad pats ūkubinaju it kā drudšča ūgrabbts.

Jo tablak mehs gahjām, jo kailaka un druhmaka tapa wiša apkahrtne.

Upes mums wehrās preti, iſſihkuſħbas lihds paſħam dibenam it kā ūauſas azis, kuras iſraudajusħbas wiſas aſaras,

Gar ūla malu auga koki, wiſi ar nolaustām galotnem un aplausiteem fareem.

Pa tam jau ari bija uſnahkuſe nakts, baiga, melna nakts.

Wehtra kauza un gauđoja it kā ūxi kauz, ūoduſħbi libka ūmaku.

Starp ūkrejoſħbeem mahkoneem parahdijs retas, ūastinguſħbas ūwaigħnes it kā plaqbi atweħrtas miroxa azis, kuras mirfot palikuſħbas neaſdaritas. Mehneſis wehrās preti bahls, iſgindis, ar ūarkaneem traipeem, it kā ar aſins ūlakam apskrehjuſe, nozirsta mozekla galwa.

Wina nedroſħbajā triħsu puſgaſħmā es eerauðiſſju . . . ak ūħauſħmas!

Kurſħ gan ūbinis laikos waretu wehl tiżet ūpōkeem? Kurſħ waretu eedomatees, ka tahdi, kas nedabiškā nahwē miruſħbi, paželas kā gari un bej meera ūtaigħa apkahrt?

Elpa man aijſħbaudsas kaklā un baiļu ūweedri ūpeedas uſ peerses. — Es redseju baigus teħlus kā garas ehnas kustamees, atkahpjamees un tuwojamees. Jj kruhtim teem lehni pileja wehl aſinis un waigs bija pahrufkeebts nahwes krampi.

„Redsi, redsi!“ es iſbailēs ūħuksteju jauneklim.

„Ja,“ wiħiſ ūzjija, „tee ta' weenmehr ūtaigħas, tee meera neatradis, jo tee teħli tur, kurus tu redsi, tee ir — nepabeigtid darbi, nobendetas domas . . .“

„Un ta' zehlā, karališķā ūfeewa tur wiħu wiđu?“

„Ta' ir nosħraugtā pateeffiba.“

Mehnesis usazumirkli eeswehläs gaishbaks un es pāmaniju
few pee kabjam weennotač kā kurmjā rakumus usmēstas kapa
kopīnas.

„Kas lai wiaus wiſus ſin un ſaſkaita, tee ir beſ wahrdā, beſ minas mozekļu kapi. Wiai krita pateeſibas zībñā un wiau nepabeigtee darbi un dōmas, kā tu redji, eſtaigā ūſbe kā gari apkabrt.“ „Elſodams es nokritu uſ tuwako kapu kopiu, es speedu kruhtis pee aukstās ſemes, ar ſawām rokam es apſkawu kopiu, un manas aſaras jauzās ar ūſmiltim.“ „Juhs, kurus es nekad neredſeju, nekad nepaſinu, juhs, mani brahli,“ es elſoju, „es neka zīta neſpehju, es newaru jums to atdarit, bet es gribu iſteikt to, ko juhs neſpehjāt iſteikt, buhſbu juhſu balhs, juhſu ūods, juhſu leefmās.“ „Un guletaji likās manu ſolijumu iſdsirduſobi, jo kapi wiſ-apkabrt ūabka kubpet un iſ katra no wiñeem pažeblās maſa leefmina.“

Un es nehmu wiru naidu, wiru sahpes, wiru atreebsðanos
un eeliku to sawâ, koklê.

Manas kokles melnās stībgas eededsās un sabka svehrot
kā ogles.

Tās dzirkstījās sarkanās višās nokrāsfās no eesabričā kauna nosarkuma lihds dušmu wara sarkanumam un niknuma melnam rezeklim.

Un kad es dseedaju, mana dseeʃma eefbahwàs it kà leefma
ʃbwirkstedama uʃʃkrej ſauʃā kokâ libð pat galotnei.

„Un tagad,“ jauneklis ūzīja, mani atkal pee rokas satverdams, „mums laiks tablak eet. Kas kritusib, paleek pagāhtnei, muhsu zelsib eet ari wineem pahri uſ — nābkotni.“

Es viņam ūkoju. Bet mana īrds bija tikpat pilna ūzīma, zik mani apawi bija pēcīmehļushees pilni ar ūmīltim.

Atkal muļķu zelķī weda pa to pašķu laukumu, kur wišiem kokeem bija aplaustas galotnes.

Nahza pret rihtu, un kur nezaurredsama tumša bija valdījuse, tagad parahdījās no pelekeem ribta stareem apspihdetā ūwina peleka, duhmu pilna debējs — ūmagums un nogurums bes gala.

Te usreisi wiſa debesī no weenas malas libds nōtrai pah-
ſbibrās kā gara aſins rehta no milſiga ſbkehpā greeſeena un
wiſu ſemi pahrleħja ar aſinaiau krahſu.

„Meħs eſam pee manas walſts robesħħam,“ ſazija ja-
neklis.

„Kur ir tawa walſts?“

„Mana walſts ir zibnas walſts. Wiñas robesħħas gan wehl
ir ſbauras, un manu pawalſtneeku ſkaitis ir maſs, bet tee ar-
ween peeaug un wikaſ robesħħas iſpleħħas. Driħs tās buhs
aiffneeguſħbas nemirſtibas ſelta kalnus! un uſ tureeni tew manis
wairs newajaga; turp tu zelu atradiji weens pats.“

To ſazijis, jauneklis mani atſtabha. Tikai ehrglis wehl
bija palizis, tas tagad brehkdams fita man wirs galwas ſawus
farkanos ſpabrnius.

Kad tuwak aplubkoju ſawu apkahrtni, es redseju, ka ta
bija pilna ar ſnaudoftheem waj guloſtheem tebleem, libdigeem
greeku hermam. Paſtarpaṁ gabja daſdi, kas toſ purinaja un
zebla augħdā, bet tee wiſi guleja dſitā meegā.

Es redseju, kas man bija jadara un fatweħru kokli.

Es spebleju wiſas ſahpes, wiſas duſmas, wiſu ruhtumu,
kas dedsa ſbinis ſtihgās; manas ſirds beſdibeni atdarijās, un
manas juhtas iſlebjās kā uſpluhduſe upe.

Te es ſew par brihnumu pamaniju, ka leelais aguletaju
pulks man wiſapkahrt ſawā meegā ſahka palikt nemeerigs un
ſwaiditees.

Bet es spebleju tablak: mani wahrdi ſibeja kā pret ſauli
paželti ſbkehpū gali, manas ſkaras pluhda kā augħdhamzel ſħanas
ſwani.

Te ſleħgtas azis atwehrās, uſ weenaldsigajām fejam parah-
dijās nojauħma, ſapraſħana. Azis ſahka ſibet, muſkulii ſteeptees.

Es spebleju tablak: mana dweħżele luħfa ſkaras, it kā no
klinfu paugura atbirſt gabali un riħbedami pa klintim bruhk
beſdibenā.

Te guletaji wairs ilgak neturejjas, tee leħza kahjās un
nokratija wiſas filtas beeſħas ſegas.

Es spebleju wehl: manas ſtihgas bija ſatruhkufħbas, un or
mokam man rabwàs katrs wahrds iſ kruhtim aħrā, it kā dſiħ-
wam putnam teek iſrauta ſpalwa pebz ſpalwas.

169916 Mana pehdejā ūkana wehl nebija iſdīſuſe, kad es redſejū ſewi aplenktu no ūkuhſminata bara. Mani ūkuhpſtija, mani apkampa un lubdſas:

„Wed mubs, wed ! Šaki, ko mums bubs darit !“ manas
„Tur !“ es rahdiju atpakal, „ejat turpu, mebmee sums
to ſazis.“

Jūzibnita bija leelā pasaules zībāa. Šobikščits bija semes klons. Zilweki wareja preežatees bēf sahpeim un saule spībdet bēf twaikeem.

„Dsheedataj“, wed mubs tablak, wed muhs uj nahkotni!“ tee,
mani apstabjuhschi lubdza.

„Lai tawa dseešma muhs wed!“ lubdsās ziti, „lai ta dod mums spahrnus, lai eededsina mums firdis ūajuhsmibas dsirksteli, lai wada muhsu domu wirseenu un dara dšibwu muhsu roku darbu!“

„Dseeſmu, dseeſmu! dſeedi mums nahkotnes dſeeſmu!“ arween straujak bija dſirdamaq webleſbanās. „Kā lai es buhtu warejis dſeedat nahkotnes dſeeſmu, kur es biju ſajutis wiſu pagahjibas waru!“ Mans ſpehks bija lauſts, mans ehrglis pagalam —

Tuwak apluhkodams es eeraudsiju, ka sem sarautajām sar-
kanajām stihgam wehl slehpās kahdas q̄ smalkas stihgas wahjā
selta spihdumā, sebrā daitumā, it kā mirušbās mihlakās selta
mati, kuri palikušbi di uſi kruhtim, pee kurām ta pehdejo reis
duſeja.

Tās bija stihgojuma atleekas iſ ūapku ūemes, tās bija
stihgas, kuras es reis biju wehrpis iſ ūibkas ūdīhwes un iſ
leelām ilgam.

„Es waru tikai jums dseedit dseesmu, kuru gudree apšmej
un kas nelgam patiħk,“ es ūaziju.

„Mana ðeeſma ir tikai eemiguſħbo fahpjua fapnis par preeku.“

„Dseedi mums eemiguščo ūapju ūaphi par preeku, dseedi mums dseešmu, ko gūdree apšmej un kas nelgam patihk.“

Es biju wiñeem dseedajis ūawu pehdejo dseešmu.

Es biju dseedajis par jaunām swaigsnem, kurās ēedejas uſ wezo paſauļu drupam.

Par leelakām dimensijam laika un telpas mehrā un leela-keem ūapneem, kuri maſo paſauļi pažet it kā uſ Atlaſa plezeem. Par kalneem, kuri tik augsti, ka tos wehl neaiſſneeds ne-weena doma.

Par leelajām wehtram, ar kurām dſimſt jaunas pateeſibas.

Par jauno ūemi, piņu auglibas un noſlehpumu, kurā wiſi tee wahrgē ūahdi, kas gadu gadeem bija wihtufbi pawehni un druhmōs pagrabōs, par weenu paſchu inaktiv, wareja ūalot un uſplaukt ūeedos.

Es dseedaju par wiſām ūtubkſtots un ūmiljonu ūtraumem, kurās nabk iſ ūemju ūemem, ūkanedamas, ūchlahkdamas, ūputodamas newaldamā preekā un brihwibā, wiſas ūraukdamās it kā dſihſlas uſ ūirdi, uſ weenu mehrki: uſ juhru, uſ leelo juhru. Ūela un besgaliga wiſa tur ūpletās ūmaragda ūalumā ar ūidraba gleemesheem un ūselmes pehrlēm.

Uſ wiſas uhdeneem mirdjeja ūspihdums — par ūdihdru, lai to waretu ūalihdsinat ar mehneſi un swaigsnem.

Nelelele wiſai wehrās un ūlehdſas it kā ūmaidoſbu ažu plakſteenī.

Un wiſas wiđū ūazeblās — ūweeglaka par ūputamoru ūkaiſtaka par ūapni brihnuma ūilſehta.

Wiſa wareja ari dehwet, par brihwibas ūalu, par laimes mihtni, par aifwebja oſtu — tas bija weens un tas pats.

Domataji pa gadu gadeem bija wiſas pamatus ūehluſbi un ūapnotaji to ūigreſnojuſbi ar ūawu ūapnu ūahrgakmenem.

Uſ ūkanosheem ūabeem ta augsti ūazeblās, ūarodama ūjūbti ūarkanumā, ūomu ūeltā, dſejas ūehrleſi. Gar wiſas ūalneem lejā mehtajās ūahrdiſhwotu tradiziju ūiroku ūalwas un ūaltee ūikaltuſhee ūauli.

Wiſi ūaſauļes wehji nolaidsas uſ wiſas muhneem un katrs atneſa ūem ūahrneem jaunus problemus un jaunus jautajumus.

Plaſči atwehrti ſtabweja wiňas wahrти, lai uſkemtu wiſu laimigo zilwezi, kuřa baru bareem ſburpu peldeja ilgu laiwinās pa wiňām tubkſtots Straumem.

Tà es dſeedaju un buhtu wehl tablak dſeedajis, bet manas pehdejās ſelta ſtibgas bija ſatruhkuſħbas un manas ſahpes pamoduſħbas no preeka ſapna.

„Mehs doſimees turp!“ atſkaneja man wiſapkahrt gawiles, „muħfu laiwas ir gatawas. Nabz mums libdji!“

Bet es nowehrſos no wiñeem, es jutu, ka man preeku walſti nebuhs weetas, ka man jaeet pa zitu żelu.

Es nowehrfu ſawas azis no ſpoſħuma un ſkatijos tumħâ un es eeraudsiju atkal balodi, kuru es biju jau iſ azim ſaudejis.

Tagad es ſinaju: man bija jaeet atpakał — uſ mekletaju ſemi, man bija jaſtibgo mana kokle ar jaunām ſtibgam.

Meiteneš mítre.

Dafajina iſ iſtienibes.

III.

Meitenes mirte.

Pasažina is **ibštenibas**.

zilwekeem tikdauds dariščanas ar ſawu paſbu preekeem un behdam, ka teem neatleek laika eefkatitees tuwak ſawu dailo puſmahſiau, pužu, dſihwē. Tikai tad, kad mahte ſeme tiklab weenus kà otras nem atpakał ſawā klehpī, tee redſ, zik tuwu tee ſawā ſtarpa rada bijuſdi un zik weenadu dſihwi dſihwojuſdi.

Tapat kà liktenſ loka zilwekus, webjſb loka puſes, un tas paſbas ilgas, kas kufina ſirdis, leek ari lapam drebet.

Tikai pužem ilgas, laikam, gruhtak paneſt, nekà zilwekeem. Jo kad zilweks pebz zilweka ſahk ilgotees, tad tas zelas un eet, — eet zauri purweem un meſheem, kamehr atrod to, pebz kura ilgojas.

Un kad ilgas top wehl leelakas, tad zilweks zilwekam ſaka: „Es tewi miblu!“ —

Bet puſes newar noeet weena pee otras, wiñas war tikai galwiñau nolekt uſ to puſi, kurp eet wiñu ilgas.

Un wiñas newar weena otrai ſazit: „es tewi miblu“, wiñas ir muhſdigī klufas un mehmas, ar wiſam ſawām ſahrtajām mehliem un ſeltainajeem ſwanineem.

Bet wiſ tas, ko wiñas eekſħā juht un newar balſi ſazit, lauſbas uſ ahru un iſteizas krabħas. Krabħas ir pužu waloda.

Un kas ta par walodu, pilna ilgu, sehru un daiłuma !
Kahdi seltaini, wioleti, sjli un roſbaini wahrdi !

Un iſ wiſeem dwesb̄ abrā ſmarſba — pūku dwehſele.

Un kahdi ſtaipeknisb̄ tur ſteepjas, kahdi wiſumini wiſjas, kahdi robini robojas, lai dſikajam krahſu ſaturam, dotu daiłu abreju weidu !

Wiſi dſejneeki mahžas ſaprast ſbo krahſu walodu un nem to ſawām mahkſlas juhtam par iſteikſmes lihdjekli, bet pułek pafšām ar to wehl nepeeteek, un wiñas behdigi nokar galwiňas un wiſt, jo wiňas naw warejuſbas wiſu iſteikt ko juht.

Un tadehł ari pułek raud ; wiňas raud daudſ wairak nekā zilweki. Jk rihta un ik wakara wiňau ſamtainee waidsinai ir apklahti ſpoſbām aſaram. Kas to neſina, ſauz ſbis aſaras par — raſu.

Buhtu jau nu gan ari tahdi mibleſtibas wehſtneſb̄, kuri kā wiđutaji paſaziū, ko pułek weena preekſb̄ otras juht un iſnebſatu baltās un krahſainās ſeedulapiku wehſtulites ar wiſeem ſeltainajeem ſeedputekliſbu wahrođineem, tikai — daudſ pałautees uſ ſbeem wehſtneſbeem wiſ newar.

Weens tahds wehſtneſis, peemebram, buhtu wehſſb̄, bet tas ir loti auſbigs un nepaſtahwigs. Galwa wiňam weenmehr pilna ar zitām darifbanam un wiſb̄ ſkraida apkahrt pa wiſām paſaules malam.

Gan wiňam peekodinats, lai eetu lehnam un ar prahru, lai nedrebinatu neweenu lapińu, lai nepaſaudetu źelā neweenu ſeedu putekli, — bet ko wiſb̄ dara !

Tikko wiňam eedota tahda wehſtulite, wiſb̄ ſabk nebeh-digi ſwilpot, aiſmirſt wiſus peekodinajumus, eſeħſdas koku ſaros un ſbuhpojas ar wiſu ſparu, ta kā iſbirſt wiſi ſeedu putekliſb̄.

Gadas gan ari, ka wiſb̄ wehſtules nepamet, bet tad wiſb̄ atkal źelā aiſmirſt, kurp tās bija Janeſ un kurai pułek kura janodod.

Wiſb̄ wehſtules tad noneſ pawiſam uſ zitu malu un no-dod gluſb̄ ſweſbām pułek, un pahrneſ ari atpakał — gluſb̄ ſweſb̄ atbildi.

Tahda gadijumā iſzelas leels apjukums, un pułek loti nokaunas un top pawiſam ſahrtas.

Ustizamaki webstnesphi, nekā webjsph jau nu buhtu da-
schadee kukaini un ūewisphki bites.

Pehdejās naw nekahdas pašaules klaidones, bet godigas
pilšones, kas nodibinajušdas pašdas ūawu pilſehtu ar waſka na-
mīneem.

Pukes tad nu ari uſ wižām paļaujas un ustiz tam wižus
ſaldos noslehpumus, kurus ſlehpj ūawās dſitakās ūeedukauſu
ſirſniās.

Bites ari wižu apſola iſdarit, ūanedamas: „ja, ja“ un no-
deewojas miblas webstulites noneſt ibſtā weetā. Bet buhdamas
leelas praktikēs, ar realeem dſihwes uſſkateem, wižas apdoma-
jas, ka daudſ prahigaki buhtu wižus toſ ūeltainos, ſaldos ūeed-
putekliſbus pahrwehrſt medū un paturet paſphām preekſph ūewis.

Tā tad ari noteek.

Tahds mehd̄ buht wiſpahrejos wilzeenos pužu liktens jeb
liktenits. Bet man te wehl jaſtabhſta par weenu puži, kurai
bija ūaws ūewisphks liktens.

Man jaſtabhſta par pužiti ar maſu, maſu ſirſniāu un —
leelām ūahpem.

Šphi pužite bij mirte, un wižas ſirſniā ūatſhu nu ari ne-
wareja buht leelaka par ūibku mirtu lapiāu.

Mirte nebija auguſe laukā un brihwibā kā zitas pužes,
bet kabdā maſā, patumſdā iſtabinaā ar weenu paſhu lodſiāu.

Tā bija kabdas ūibwejas iſtabinaā.

Pee loga ūehdeja bahla meitenite, ar ūmalkeem ūejas
waibſteem un, galwu nepazehluſe, weenmehr ūibwa.

Šphi meitenite bija bijuſe mirtes liktens.

Wiža pehdejo bija pažehluſe aij ūehtas ūiboga, kur dahrſ-
neeks, apgraisidams ar ūibkehrem kabdu leelu, ūkaiſtu mirti, to
kā leeku ūariku bija nometis noſt. Ūariņph, luhk, buhtu bo-
jajis leelās mirtes ūlaido, gražioso augumu. Pehdejā gribēja
palikt ūawā ūkaiſtumā kā paſaules dama, un negribēja buht par
mahti un audſet atwaſites.

Meitenite bija maſo atradniti eedehſtijuſe mahlu podinā ur
nolikuſe aij baltā preekſphkara uſ lodſiāu.

No ūibkuma gan maſais mirtu behrniņph nebija gribejis
augt, jo wižph ūatſhu bija radees ūitados apſtabklos, leelā,
ūkaiſtā gaſmas paſaulē, ar ūaldu ūmarshu pilditā ūiltumnižā.

Bet meitene ūawu audsekniti bija loti kopuse un nesin ar kabdu ūawadu ubdeni dīrdinajuse. Dahr̄sneekam tabda ubdena nebija bijis neweenā no wīna daudsjām lejkannam.

Tas bija bijis tabds mibligi ūilts un dīdri ūosdbs ubden-tijsdb, kurſdb pa pileeneem bija ritejis meitenei no waigeem lejā, kad ta bija bijuse pār mirti noleekusees.

Masa mirte tad ari no ūbi brihnumuhdena bija ūahkuſe maſ pa maſam atſpirgt.

Nu jau wīna pazehla ūawu maſo, ūalo galwīau, un ūahka jau steept ūawus ūmalkos ūarīus kā behrna roziņas preti ūawai audfinatajai.

Puslibds weentuliga bija maſas mirtes dījhwe, jo ar libds beedrenem, kas tai auga blakam tanī paſdā logā, wīnai nebija neka kopiga.

Weena no tām bija loti ūbirkta pelargonija ar rupjām, apātām ūapam un loti pilna dījhves preeka. Ta ūeedeja ween-mehr braſheem, krahjaineem ūeedeem un wehlejās, lai tikai paſaulē weenmehr wiſs paliktu pa wezam.

Par mirti wīna allaſdb mehd̄sa nobrihnitees: „Kam pehde-jai wajagot tikdauds ūmalku ūarīu un ūibku ūapīu? Par kahdām pahr̄dabīskām leetam ta gan domajot un ūapnojot un usko gan gaidot, ka nemaſ negribot ūahkt ūeedet? Peetizigai wajagot buht, ta eſot galwenā dījhves gudriba, peetizigai un jautrai! Laime neefot jameklē ahrpuſē, bet eekſdb ūewis paſdās. Wīna pate, lubk, weenmehr ūeedot, waj ūaimneeze to aplaſtot waj nē.“

Mirtei ūbi kaimineene nebija ūimpatiſka, wīna bijās no katras ūeedurſbanās pee tās aſajām, rupjām ūapam, un wilkās arween wairāk atpakał un bailigi rāhwās ūbokārā.

To manidama, pelargonija jo platak eepleltās logā, tā kā gluſbi aifkehma wiſu ūaules puſi.

Bet mirtei karſtās ūusdeenas ūaules nemaſ newajadſeja, no tās wīna taisni bijās; tapat kā bijās no wiſa, kas pahrak ūpilgts un aſs un ūtrauſdb kā pate dījhwe.

Bet agri no rihta, kad kaimineenes wehl duſeja, mirte pirmā pawehra ažis. Wiſa wīnas augšbana, ūapofbana un attihs-tiba notika rihta ūaule, kad tikai ūapnī ūtaigaja wehl apkahrt un nomods nebija ūahzees. Kad nahza ūusdeena un iħsteniba, mirte ūahweja ebnaina un atwilkuſees eekſdbpus baltā aifkara.

Otra maſas mirtes kaimīkeene bija kahda kalsna, gari iſſtedeſejuſe geranija, bet no tās ari bija maſ preeka.

Wina bija jau pahruk weža un neſaprata wairs ne ſhabdas, ne tahdas dſibwes parahdibas, bet wiſu tikai ſkauða un nihda un greeſa aif duſmam ſawus lapurobu ſobus, zik nu pehdejo pawisam wehl bija.

Par trescho kaimīkeeni ari gandrihs nebijā wehrts runat, jo ta pate ſewi uſſkatija itkā paſaulei nepeederigu. Ta bija podā eedehſtita tabaka, kura bija atwilkuſees galejā loga kaklinā.

Wina bija loti ſwehtuliga un uſſkatija dſibwi tikai kā ibſu pahrejas briiddi. Jhsto dſibwi wina domaja ſahkamees tikai pehž nabwes. Tad tahdu lapu tabaku kā wina, iſkalitetu tibſhot kopā zigaros, waj bahſiſhot pihpjos un wikas buhte tad, atpeſtitia no materijas ſmaguma, zelbhotees augiſhup un wihoſhot ſilos duhmu mutulos un loku lotiſbos.

Jo maſak mirtei kopibas bija ar kaimīkeenem, jo wairak ta peekebrās ſawai audſinatajai. Rihta ſaulite un ſmallā, bahla meitenite, — tās abas bija tās, ſtarp kuram mirte dalija ſawu mihleſtibu, iſpleſdama ſawus abus dwehſeles ſpahrnus weenu uſ weenu, otru uſ otru puſi.

Bet tikpat atkariga, zik mirte bija no meitenites, bija ari meitenite no mirtes.

Wikas bija weena otras liktens, un turpmak wina abu likteni ſaplubhda weenā paſħbā.

Kad meitenite maſo ſtabdiķu nomestu bija atraduſe un po- diā eedehſtijuſe, wina bija nolehmjuſe: „Augs ſtabdiķb, augs ari mana laime — tad manā dſibwē kaut kas notiks, — kaut kas pahrwehrtiſees zitadi, nekā libds ſbim bijis. —

Bet kas tas ibſteni buhtu, kas waretu notikt un pahrwehrtiſees zitadi, wina neſinaja. Tikpat maſ wina ſinaja jebko no dſibwes paſħbas. Weentilibā dſibwojot wiſai trubka ſalih- dſinajuma ar ahrpuſi.

Leelo apkahrtnes dſibwi maſa ſbuweja bija redſejuſe tikai wiſabrejakās parahdibās, kad ta tai ahtri pa eelu garam ſkrebjā, darbu aifneſdama, waj pahrneſdama.

Wina bija mahju ſtrahdneeze preekſb kahdas leelas welas preekſbmetu magafinas un wikas zelb weda wina taiſni uſ

pilſehtas trokſčnainako un glaunako kwartalu, garam gar milſigeem ſkatu logeem.

Tur dſibwe lubkojās ahrā ar tubkſtoſčām briljantu un dahrgakmeru azim.

Dſibwe ar gražiosem ſoleem gahja garam, tſchaukſtedama ſmagā ſibdā.

Dſibwe aſtri poja bej trokſčna, wehja abtrumā uſ gumijas riteņem weeglās kareetās.

Dſibwe wakaros, kad tumſčs metas, uſ weenu mahjeenu uſſeedeja neſkaitamās elektriſkās uguņspukēs un wiſu pahrlebja ar mirdoſčbu gaifmu, kā paſaka, kā burwiba, kā parahdiha.

Dſibwe wiļaoja muſikas ſkaņās un dſeeſmās pa plaſčajām konzerta ſablen ſmallkas, iſgħihtotas publikas preekſčā, kura prata muſikaliski klausīties un eſteñiski baudit.

Dſibwe noriſinajās teatri tragedijās un komedijās, aifraudama un pahrneſčama pabri pār ikdeenibu.

Dſibwe uſ katedreem runaja ſinatnes un nabkotnes wahrdus.

Maſā ſchuweja wiſu to nowehroja tikai garam ejot, ſkatiſdamās ar nabadſibas azim un klausīdamās ar atfaziſčanās auſim.

Newena dſeeſma, newena ſkaņa neatliidoja pee wiñas ſburpu, paželt ari wiñas dweħseli uſ ſaweem ſpahrneem.

Newens nabkotnes folijums nenabza nempt wiāu ſewim lihdji, lai rabditu no kalna gala iſredseto ſemi.

Wiñas muhſčs bija bej iſejas. No dſibwes durwim bija iſkrituſe un paſuduſe atflebga; wiċċai bija jaſaleek eeflehgta eekſčā.

Nabaga meitene to ſajuta un ilgas pahrnehma wiñas dweħseli; taħdās reiſes wiċċa apluħkoja ſawu mirti; mirte un wiċċa, abas ſapratas labi.

Ari mirte ſawā maſajā lodiņā, aif baltà aifkara flehpdmās, bija nowehrojuſe zitu, — ſkaiſtaku dſibwi.

Pabri eelai, otrā puſe bija redsamis leels, ſkaiſts dahrjs ar oransberiju. No tureenes pluhda ahrā weſela ſmarſču ſimfonija. Dſibwibas daſħadiba tur teħlojās wiſadās kraħſās un nokraħſās:

Katrs ſawā weidā tur iſteižas gan blaħſmainais eefahrums, gan ekſtañiskais ſarkanums, gan gawilejoſčais ſałums.

Un tad — ſhee ſmagi uſ ſemi libkſtoſbi dſelteni = wioletee,
neiſſapraojamee ſapni! ſhee ſapni!

Wisretakās puķes no daļšādām pasaules daļam tur atradās weenkopus. Šamtainās austrumu ķemju zentifolijas glauda ūawus mīkstos waigus pēc aīsi dselonainā Afrikas kaktusa. Blakam orbiņejam, ūarkanām kā iſlījušādām aīšu paltem, wiſeja bahlas, mehnēſſehrdsīgas narzīſes.

Bet neba šobis lepnās pukes bija tās, kas tik loti īstiņa masās mirtes usmanibū, ka pehdejā zaurām deenam turpu lubojās. Wiaa tās gan aplubkoja un apbribnoja, bet šobi krabšu un narkoses pilnā pasaule bija tatšbu tik ūvēlība, tik nesaprotama preekšob masās, kauniqās mahju mirtites.

Sēvīnī raibajā publī mirte bija eeraudsījuſe webl ko ūtu—
tas bija kahds leels, tumšbi salšb, dīli nopeenīs lauru koks.

Sēbis lauru koks nopeētnibā un zebļumā pažehlās pahri pār wiſu sawu apkahrtni.

Wiñðb neeweþroja pawedosðbi saldo ðmarðbu, kas us wiñu tika raidita, neredseja fahrtos ðmaiðus, kas wiñu kairinat kairinaja; tumðbà, garà ehna, kuru wiñðb meta, darija wiñu wehl nepeeejamaku.

Bet brihnum! Ščo lauru koku usškatot, mirte nejutās
tik sema, nizinata un nospeesta, kahda bija jutuſees, ſalihdſina-
dama ſewi ar greñnajām pužem. Un tatſbu lauris bija tikdauds
pabraks par wiñām un tik neſamebrojami leelaks par ween-
kahrfšbo mirti!

Mirtē pirmoreisi pamodās ta apšina, ka wīna kautko ſpehj, ko tur tās gresnās pukes wiſ neſpehj, wīna juta, ka ſpehj augt un leelaka tapt un to tās iſſteedſejuſtbās ſiltumneezeſ wairs newareijs.

Sðòi apsina wñá bija pamodusées lauri eeraugot, un tagad, ikreis kad wñá par wñá domaja, wñá kluwa leelaka.

Wīnas būbtē rāisījās uu breedā nesinami spēbki. Wīnas ūlas sahka wiķot un spēdās uj augšbu pa dībūliku dībūliam, pa steebriku steebriņiem, lībīt pat sibzīno lapīku galīnem.

Kad winas kopeja to kahdu ribtu aplubkoja, ta eeraudsija, ka mirtitei bija aismetushees tikko manami sali pumpurai.

Kautkas tam libdīgs bija arī notizis meitenes dījhwē, jo viņas abas tātību bija weena otras liktens.

Tas bija atgadijées kahdā wakarā, meitene bija atkal aīsnešuſe nodot ſawu darbu un nabža patlaban mahjā.

Garam ejot kabdai mahjai, wina bija eeraudsijūſe, ka tur druhſmejas daudſ lauſdu. Durwis ſtahweja wałā, un eekſdā wareja eet, kas gribēja. Neweens glauns ſūlainis eelas publiku nedſina projam.

Publika, kas tur ſpeedās eekſdā, paſtahweja pa leelakai dākai no weenahrſbeem laudim; tee nupat kā no darba nabža mahjā un nebija wehl paſpehjuſdi nogehrbt ſawas ikdeenas drehbes.

Meitene ſaehma duhſdu un eegahja ziteem lihdsi eekſdā.

Tas bija kabds preekſdneſumu wakars, kabdi daudſ mehdſ buht, bet meitene tabdās ſapulžes lihds ſhim wehl nebija bijuſe.

Lauſdu druhſmeſhanās iſſkaidrojās zaur to, ka ſhowakar tu-reja preekſdneſumu kabds rets weefis, kuram bes tam bija wehl leels peewilkſhanas ſpehks.

Runatajs bija tikko runat ſabzis, kad meitene eegahja. No pagarās ſahles otrā gala, kur wina bija pee durwim no-ſtabjuſees, wina ta ſeju neſpehja wabjā apgaismojumā lahgā no-redjet, bet wina dſirdeja wina balfi.

Sadſirdot pirmos wahrdus, meitene jau juta, ka wina ſuda wiſas bailes. Tanī balfi nebija ne bahrguma, ne rabjeena, ne noſodijuma, kā tafſdu wajadſea buht, kad weens runā uſ daudſeem, tur bija dſirdama tikai dſila lihdszeetiba.

Meitene gan daudſ neſaprata no preekſdneſuma ſatura, bet tikdaudſ wina nogida, ka ta nebija lihdszeetiba ween un dwehſelu meerinajums, kas pluhda no runataja luhpam, bet ka tas reiſe bija ari kabds folijums, nabkotnes folijums.

Wiaſd bija ſazijis, ka wiſi tee pee malas bihditee un dſihwes aifdurwē ſtahwoſhee reiſ nahkſdot uſ preekſdgalu, ka tee, kam neefot tagadnes, buhſhot ihſtee nahkotnes manteneeki un ka tee, paſdi ſewi atpeſtiđami, reiſe atwehrſhot wahrtus wiſai zilwezei.

Meitene buhtu warejuſe rokas iſſteep t un iſſauktees: „Mans brahli!“ Bet wina juta, ka dehwet wina par ſawu brahli, buhtu netaiſnič pret ziteem. Ta buhtu atkemſhanas un peefawinaſhanās.

Wīna pāzehla azis un pahrlaida ūkatu wisapkahrt: Tur ūbdeja wibri, ar rubju grumbam ūjās, ūbdeja ūewas, kuras bes laika bija wezas kluwūšbas, ūbdeja meitenes bes jaunibas, tapat kā wīna. Waj tee wīsi nebija wīnas brabli un mahjās? Waj wīnus wīsus neweenoja weenas un tās pāšbas zeešbanas? Meitene to ūjutā ar tabdu ūřsnibū, ar kahdu tikai juht pirmās juhtas.

Kad runatajs bija beidjis, wīsi ūspeedās ap wīnu, katrs gribēja kaut ko ūzit un laut tai ūtbgai tablak ūkanet, ko runatajs pats bija aiskustinajis.

Meitene kaunigi atkāpās, wīnai jau no behrnu deenam bija eemahžits nekur preeksdā nespēestees un wīsur pāsemigi gaidīt.

Bet wīna juta, ka te wīra jau ūawu datu bija dabujuše, ka tikdauds laimes un gaismas neweens nepahrneša mahjās, kā wīna.

Kā balta ūwaigsnite wīna ūteidžas pa tumšu us mahjam. Tukšds eelu brugis eeskanejās no weeglajeem ūoleem, kā dimants, kad to aisskar ūlepena prinzeſe.

No ribta, kad mirte, kā arween, pirmā pamodās, ūgaidī-dama ribta ūauli, wīna ūsbrihnijās, ka meitene jau ūzehluſees papreeksdū.

Jeb waj pehdejā nemās nebija gulejuše?

Leelās azis, sem kurām ehnās bija wehl tumšdakas klu-wūšbas, mirdseja tabdā ūwadā ūposdumā.

Šoīs mirdsoſdās azis tublit greeſās us mirti. Meitene no-nehma podinu no loga, nolika to ūew preeksdā us galda, ūsgro-ſija to us wīšām puſem un issauzās:

„Ak mirtit, mihiā masā mirtit, kaut tu to ūnatu!“

„Bet mirte to jau ūnaja, wīra ūnaja wehl wairak, nekā meitene.“

Kamehr pehdejā bija bijuše projam, masajā ūstabikā bija eenahžis Liktens, weždams ūew libdži ūwas abas meitas, ūee weenas rokas Laimi, ūee otras ūahpi, un bija lizis pirmāi tur palikt.

Te wehl ūapeebilst, ka wezakā meita, ūahpe, ūwas am teh-wam bija loti paklausiga, jaunakā ūturpretim nepaklausiga un ne-pastabwiga.

Wina nepalika nekad ilgi tur, kur Liktens tai dasbureis lika palikt.

Un Liktens bija mašajai mirtei tahdu lehmumu lehmis : Wina ar lauri ūsawenošbotees, bet tikai tad, kad diwi ūlweku behrni ūsawenošbotees, no kureem weens tikſhot wainagots ar ūsbo paſču mirti, otrais ar pehdejās ilgotei lauri. Abeem pahreem buhſhot kahſas weenā un tanī paſčā deenā.

Mirte nu ūnaja ūoti labi, ka neweens ūits no winas wainadſiku newihs kā winas miblotā kopeja. Un kad nu ūnā redſeja meiteni pahrnahkuſču, wina tuhlia noprata, ka pehdejās ūrđi bija pamodusees mibleſtiba.

Tagad ūnā ūnaja, ka tas ir ūnā abu laimes ūakums, jo meitenes iſredſetais ūtſhu newareja buht neweens ūits, kā tas, kas tiks wainagots ar lauru, ta ūtſhu Liktens bija lehmis.

Tikai to mirte newareja nojehgt, kas tas tahds bija, kas bija modinajis meitenes mibleſtibu. Pehdejā gan mirtei ūtſtija tik daudſ par ūnā, un mirte, nolekuſe ūalo galwinu, klaufijās un klaufijās, bet ūtſhu neko tuwak newareja iſprast, ne kā ūsbo neſinamo ūauz, ne ari no kuras puſes un kad tas nabks ?

Bet meitene atkal neſaprata, kadebt mirte greeſas weenmehr uſ ahrpuſi un rahdijs uſ lauri.

Tas tomehr ūnā nekaweja ūarunates ar winas ūalo mahſiu, un ūnā tai ūazija tikdaudſ miblu, ūaldo wahrdiak, ūik ween mirtei bija ūibku, ūmalku ūapku.

Un, ak, kahds ūalds ūaiziaſč tagad eeſahkās preekſč mirtites un meitenes, ūaiziaſč, kur weenai breedā pumpuri, otrai ūiršnina.

Laiziaſč tadebt bija tik ūalds, ka mašajā iſtabinā patlaban atradās Laime, kuru Liktens te bija atſtabijs.

Neredſama ta ūhdeja uſ koka ūolka pee galdira un beſbehdi kā behrns ūbuhpoha ūwas, ūelta ūurpitēs apautās kahjinas.

Likās, ka Laime bija eepatizees pahrmaikas debt padſihwot ari kahdreis tahdā nabadiigā iſtabinā.

Galdīa otrā puſe ūhdeja meitene un ūtſhaja ūawu darbu.

Tas ūnai gahja tagad daudſ ahrtrak un weeglak no rokas,

nekā ūenak.

Spoštbā adatina sibñidama ūbaudījās wirs baltā audekla, itkā dwehſelite wirs balta mahkonisbā. Ta buhtu aislaidusēs pāwiſam projam, ja ſmallkais deedſiņš to nebuhtu turejis un wilzis weenmehr lejup atpakał.

Bet te kahds no ahrpuses peewehra masu durwju ūkhir-biku, un ūabpe, pabahsuše ūawu tumſhomataino galwu, ūazija ū ūawu ūeltaino, jaunako mahsiku Laimi!

„Zik ilgi man gan buhs aif durwim jagaida? Esmu peekusufe un nosaluše. Laid mani eekſčā ſafildtees, kur peemicht tikdauds ſirdsſiltuma. Lauj man paſehdet tew blakam uſ ſolixa.

Kad Šahpe bija iſtabā eenahkuſe, wiñā ſawas dſitās, no-
peetnäs azis pahrlaida pär apkahrtni un atrada, ka wiñas ne-
behdigā mahſina Laime, bija atkal daudš pahrgalwibu iſdarijuſe,
kuras bija kautkahdi iſlibdſinamas.

Un pagreesu sees pirms uſ mirti, wina to ſabka rabi:

„Tu salà nelga, waj tu jel mas warì eedomatees, ka lepnais lauris tewì waretu eemibileeess !

Waj nesini, ka mibleftiba winam ir swesha, ka wijsd sina tikai flawu? Tu eſi radita preekd ikdeenibas un mahju dsibwes, un tu ari rotaſi titai tahdas feeweetes peeri, kura nekad nepazelsees pahri par ikdeenibu?"

Tikpat aſi Sahpe greeſas ari pret meiteni. Wina tai ſa-
zija, ka tas, kurſcb gribot wiſu zilwezi aptwert un kura mehrkis
eſot zelu iſlaufſt nahkothei, newarot ſaſtitees pee mahjas roga
un pee weenas un turklaht webl neeewebojamas ſeeweetes un
nogrimt ſibkâ qimenes dſibwê.

Abas jaunās grebzenees, tik stipri norāhtas, dīli noleeza galvinās.

Sposħba adatina wairs nefkraidi ja sibsnidama pàr audekli kà dwejfelite wirs balta mahkonisħba, bet guleja libd ar nolaisto roku f'magi meitenes klehpis, samirkuse no aħarū leetus, kas riteja uż-ziex semé.

Sabpe wehl peekodinaja abam, ka tas nemas wairs ne-
dribkstot domat pee saweem ilqu preeksdbmeteem.

Opis Un lai turpmak wairs nenotiktu tahdas aplamibās, Šahpe nobibdija Laimi nost no ūlika un nofehdās wiras weetā pate, modri lubkodamās ar ūwām ašajām, ūkumijājām ažim.

Laime tomebr negahja abrā, bet palika stuhrgalwigi ūhshot
us ūleegſðra. Mirte ūawus pumpurikus gan eewilka dſitak ūem ūaplamās domas mest no
un meitene, kaut gan tai bija likts ūaplamās domas mest no
prahtha abrā, paglabaja tās tomebr kautkur dſiti ūirdspagrabinā.
Bet prafit pebz ta, pebz kura wina ilgojās un kaut ko tuwak
par wina issinat, wina gan nekad nebuhtu eedroſðinajuſees.

Tanī weetā, kur wina to bija pirmo reiji redsejuſe un
dſirdejuſe us laudim runajam, wina winu wairs nekad neredſeja.
Likās, ka wina pilſehtā wairs nemas nebija

Pa tam dſibwe gahja tablak ūawu gaitu un laiks breedā
preti ūawai gatawibai —

Kā preekſðpawasa ūatkusni upju ūbdenš kabpj us augſðu
un lejas pabri pār kraſteem, kaut gan to wehlak ledus kāt atkal
ſawos ūðraugos, tā ari kaut kas tam libdſigs notika dſibwē.

Seedona wahrdi, kurus agrak drihkſteja ūits ūitam tikai
kluſu ausi eetſðukſtet, tagad jaw ūika ūkali ūunati, un tee atſka-
neja ūkalač un ūkalač un aizinaja wiſus nabkt abrā no tumſða-
jeem, drehgnajeem dſibwokleem pee jaunās gaifmas.

Atnabza kahda brihnumjauka seedona deena. Meitene
ſehdeja kā arween, galwiau noleekuſe, pee ūawa darba.

Te wina iſdsirda us eelas trokſni — tas peeauga un nabza
arween tuwak, bija dſirdami ūauzeeni.

Wina atwehra logu un eeraudsija ūelu ūauſhu baru, kurſð
druhſmejās winas tuwumā. Wairakkahrtigee ūauzeeni ūauza
kahdu wahrdi.

Wina redſeja, ka daſbi wibri is pulka ūehma weenu, pa-
zebla ūew us plezeem un neſa pa eelu, pawaditi no nebeidsamām
gawilem.

Wehl meitene newareja ta ūeju ūaredſet, kurſð tur ūika
godinats, bet tad tas pagreesās ūburpu us winas puſi, un ak —
tas bija tas pats! tas pats weens! blakam kuram un pār kuru
neweena ūita preekſð winas wairak nebija.

Gawiles kluwa arween ūkalačas. Otrā eelas puſe ūika
aīdariti no laudim dahrja wahrti, ta paſcha dahrja, kurā ūauga
lepnās pukes un lauris, un — tagad bija ari mirtes ūeija
uſtrauktees — liktens ūtunda ūita lauris, lepnais lauris dewa

ſawus ſarus, tee tika wainagā wihti, wainags rotaja warona galwu. —

Meitene gan ſaprata, ka tas tur, kuru publis wainagoja, nebija zilweks pats par ſewi, ar ſaweeem personiſkeem nopolneem. Wainagodami ſawu ifwehleto, laudis wainagoja paſdvi ſewi un meta laurus uſ ſawu paſdvi nabkotnes zelu.

Un atkal meitene jutās neſdžirama un neatdalama no leelā wairuma. Wina peedereja wiſeem un wiſi wiñai — un ſebis leelais loks, kurſib wiſus eeflehdsa, bija zeeſdaks, nekā ſelta gredſens uſ libgawas pirkſta un leelaks nekā — mibleſtiba.

Un tuwu, gluſdvi tuwu uſwaras gahjeens pluhda garam gar wiñas lodſiku. —

Waj tur tas wainagotais ſibko meitene ar pahrdabiſki ſpoſhajām azim bahlajā ſejinā bija pamanijis, waj nē, nebija ſinams.

Warbuht taſdvi! jo pehkſdvi wina atrahwa galwu nost no loga un aifklahja azis ar abām rokam. —

Kad wina eedroſchinajās rokas no ſejas atkal atnemt nost, gahjeens ſen jau bija garam, un trokſnis aiffkaneja tablumā.

Jtkā neſajehgdama, kas notiſis, wina ſkatijās apkahrt pa iſtabiku.

Te wiñas ſkateens pawehrās uſ mirti un, lubk, pehdejā bija pehkſdvi uſplaukuſe, ta ſtabweja wiſpabri apklahjuſees ar balteem ſeedeem. —

Laime ſawās ſelta kurpitēs ſabka pahrgalwigi dejot pa iſtabu, un ſahpe ſtabweja galwu nowehrſuſe un atwilkuſees dſili kaktā.

Bet bahlā meitene bija kluwuſe wehl kluſaka un noopeetnaka, lai ſpehtu preekām atdotees ilgak, nekā tikai weenu azu mirkli.

Wina apſauza pahrgalwigō Laimi un uſ ſahpi pagreeſuſees, fazijsa: „Nahz tuwak, warbuht es tew eſmu darijuſe pahri, ka ne eſmu gribeuſe tewi miſlet. —

Warbuht tew ir kas, ko man ſazit, un — man ſebkeet — es ar tewi ſapratiſbos wairak, nekā ar tawu gaſdvo, ſaldo mahſu.“

Un ſahpe pažebla ſawas leelās, ſehrās uſ meiteni un ſazija :

„Nabaga, maſa meitenit, es tevi gribu paželt libdſ ſawam leelumam, libdſ kuram es tik ſawus iſredsetos paželu un es tevi gribu ſtipru darit, lai tu waretu paneſt to, kam janahk.“

Un kam bija janahk, tas ari nabža :

Neilgā laikā ſeema bija eespehjuſe atbihdit atpakač pahr-agro ſeedoni.

Pa ſawu lodiſau meitene nowehroja, ka laudis wairs ne-laſijās kopā bareem kā agrak, bet katrs kluſi atwilkās atpakač ſawā malā.

Nebija ari wairs dſirdami ſkalee ſauzeeni un preezigās balsis, bet pahr wiſu bija nolaidees kā tumſba debeſs, noſpee-dofds druhmums.

Bet nelaime runā ari beſ ſkanas un beſ wahrdū, un wi-nas bals ſpeefdas zauri zaur beeſakajām muhru ſeenam.

Kahdā deenā, kad atkal tabdſ pat mehms kluſums waldija pa eelam, meitene uſreis iſdſirda dobju duneſhanu no ſimageem, weenadi nomebroteem ſoleem —

Kad ſoli tuwojās, wiňa atkal ſteidsās pee loga, bet tas, ko wiňa tagad eeraudſija, lika wiňas aſinim ſaſtingt wiſās dſibſlās :

Wiňa bija eeraudſijuſe atkal wiňu !

Tikai ſboreiſ wiňu wairs nepawadīja gawilejoſdſ ſauſbu bars, kā tani deenā, bet wiňſb atradās gluſbi žitā, nemiblamā pawadibā, kura tam wairs neatlaħwa ne ſoli ſpert turp, kurp wiňſb gribēja.

Nekas wairs no ſenakās godibas ! Tas bija weenkahrſbſ ſilweks, nabaga zeetejs.

Bet tagad, kur tas gahja ſawu Golgatas zelu weens pats, no wiſeem aſtahts, meitene juta, ka wiňai uſ wiňu bija wairak teesibas, ka wiňſb tai peedereja weenai.

Wiňſb laida ſawu gaſbō ſkateenu wiſapkahrt, itkā mek-ledams, kam wehl pehdejās ardeewas ſazit — — un tagad, — ſboreiſ par to nebija wairs ko ſbaubitees — ſbis ſkateens no-laidās uſ meiteni un palika tur ilgak un ſiltak, itkā wakara ſaule reetedama apſpihd baltu pukiti noras malā.

Tas bija tikai ibſ azumirklis, bet diwas dwehſeles, kuču meeſigee ſilweki bija weens otram gluſbi ſweſbi, ta kā pat

weens otra wahrdū nesinaja, ūkuša kopā, džibwoja un iſjuta
zauri muhſbu muhſbus — Bet tad meitene wairs neka neredſeja — Wīkai preekſb
azim kluwa nakts.

Griblodamās wīka twehra wiſapkahrt, kur peeturetees, un
kriſdama norahwa ſew libdſi mirtes podiau, kurſb ūaſtobkihda
gabalu gabalos — —

Kad meitene palika beſ ūamanas uſ gribdas guļot, Laime
ar iſbailem, ūawus pliwhurainos ūahržiakus ūanemdamā, lai tikai
wairs nepeeſkahrtos guletajai, iſſteidſas pa durwim laukā.

Bet ūahpe kluſi peegahja pee ūalimufbās un aifſkahrdama
wīkas plezu, ūazijs :

„Zelees augſbā ! Topi ūipra, tagad tu peederi weenigi
man. Tas, ko tu ūaudeji, džibwi, laimes warbuhtibū un kā to
ari wehl nedehwetu, naw daudſ; tas, ko tu eeguhſti, ir wairak,
Tu iſmainiji puķes pret ūaigſnem.

Kluſi peezeahlās meitene un atlāhwās ūahpei, kura no ūbā
bribſba palika pee winas kā nesfobirama mahſa.

Ta peefobkihbra wīkai balwas, kahdas Laime nekad nebija
spehjiga neweenam dahwat.

Jo Laimes neibstais ūelts, ar kuru bija apſeltita tikai leetu
ahrpuſe, nogahja, tiklibdſ to apſlapinaja aſaru mitrums.

Bet ūahpei bija brihnifbā kriſtali, kuri bija iſweidojuſbees
iſ ūaram un tai pedereja dwehſeles dāhrgakmeni, kurus ilgi
bijā ūlibpejuſe zeesbanu roka.

Ar ūbeem dāhrgakmenem iſrotata kā ūibgawa, meitene
tagad gaiđija uſ ūawu ūibgawaini.

Wīka ūinaja, kam bija janoteek un gaiđija ūagatawojuſees
un beſ uſtraukuma.

Mirte, kura no kriteena bija aifſlubuſe, lehni wihtai un
negribeja wairs atſpirgt.

Meitene tomehr wīku laiftija katru deenu un gribēja tik
ilgi uſturet, kamehr to eefpehja ūinam nodot kā ūawas miħlas
dāhwanu.

Un ta deena nabža, tee „wīku“ kluſi eelaida kapā — —

Tad meitene ūebma un nogreeſa ūawu mirti, kurai bija
atlikuſbā tikai wehl pehdejee ūalee ūarī.

Kad mahkorus ūahrtoja rihta ūaule, kuru mirte tik loti bija miblejuſe un pret kuru ta wehl tagad greeſa ūawas wibſtoſbās lapias, tad meitene, kura jau bija peezebluſees un preekſb iſeeſbanas ūagehrbuſees, nogreeſa mirti un, aplikuſe tai apkahrt papira ūegu, dewās abrā.

Gahjeens weda abrā iſ pilſehtas uſ kapu weetam.

Kaps, kuru meitene mekleja, wehl nebija ar usrakstu apſih-mets, bet mibleſtiba to ūinaja atraſt tapat.

Kad wiia peegabja kapam klaht, wiia uſ ta zitas neweenas pukes neredſeja kā tikai weenu lauru ūaru.

Kahda nesinama roka to bija tur uſlikuſe.

Bet mirte eetribjejās wiſos ūawos ūmalkajos ūarioſ, jo wiia lauru bija tubdat pasinuſe. Tas bija tas pats zehlais, nopeetnais lauris, pebz kura wiia nebija nekad beiguſe ilgotees.

Tagad Liktena lehmums iſpildijās:

Meitene noleežās pār kapu un ūawu balwu nolika kopā ar ūalo ūaru — lauris un mirte tagad abi bij ūaweenoti.

Lihdīga ūaweenofbanās notika ari ar meiteni un aifgabjuſbo.

Tas, kas no nomiruſbā bija atlizees nemirſtigs un ko kaps neſpehja ūegt, pahrgabja uſ dſibwo, uſ meiteni, kamehr pehdejā ūuta, ka tas, kas eekſb wiwas bijis mirſtigs, wiwas lihdīfbinējā dſibwe, mira un preekſb wiwas eefahkās kas jauns, gluſbi ūits.

Tas bija tās dſibwes ūahkums, ko ibſtenibā war ūaukt par dſibwes otro puſi. No pirmās dſibwes tas iſſdkiras tapat, kā ūeeti ūafaluſbais zaurepihdigais wirspuſes ledus no apakſbejā ūekoſbā, nemeerigā, un dulkočā ubdena.

Tas ir tahds kristaliseſbanās laiks, kurſb eestahjas katra dſibwē pebz kabda leela lubſuma.

Mehs tad ūinam, ka behdas, kuras wehl war nabkt, neſpehj behdinat, ne preeks wairs eepreezinat, bet mehs ūinam ari, ka tikai ūee, kureem wairs naw neka ko ūeret un neka ko bihtees, ūpebj buht gatawi preekſb dſibwes leeluma.

Mehs tad ūinam, ka behdas, kuras wehl war nabkt, neſpehj behdinat, ne preeks wairs eepreezinat, bet mehs ūinam ari, ka tikai ūee, kureem wairs naw neka ko ūeret un neka ko bihtees, ūpebj buht gatawi preekſb dſibwes leeluma.

IV.

Nahwes pagalmos.

Santāsija.

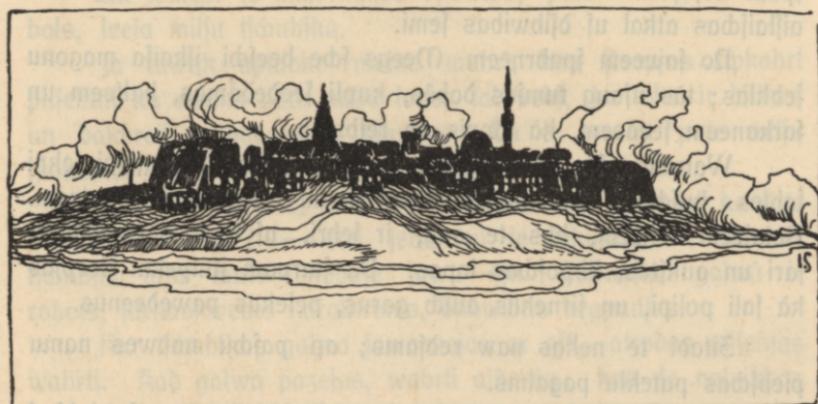
Dom, tablu weid uj kļūjbas koineem, glūdē noīt
algreitīt no dzībwibas zeešemes, atrōdās cilmirības sala.

Salīcīgākā mīlīgi lībāži, ar ūoulespīcēm mārgu pībā
vīnātīcem, wua pei uj aklaicēm abōneem. Čeč īekultūs,
tee nejdīķo, tee neuhaem arī ūewi tī nekohdu sunu, ne alīpogū-
loku mī prekādīmeleem, itā kā ūogulis, kis' klawis aks.
Dibumi un ūali tee ūah, pahvilkstādīrēs ar ūigamū plēwi, kā
mīrono āpsū ūīs.

Oj, nīmējības ūolds pazelas wema pale — nahwes ūīšēta
trīvīs ūēnas, ar melneem torneem un melaceem māneem.

Mēla ūamu logi bābū, għajnej okli, jo tee reiħem neċedeg-
tie birkoni jid-ugħi galles; los' notdek ikrej ūeb, iż-żgħad-żgħoq
tridher. Nahwes, mello, d'sa tħalli. Saureċċo, waħċaros pahmabb
mī īkbarhos ūnej uj jawn tumħidu mabju.

Otrs urrujs, kis' cerodas nħażra mīl-ħixx ir-Weġġi. Ənġġo
mī īmura id-diddi tħalli tħalli jidher ja, pahrgulet uj-
tħallix minnajjeem mħarrer, b'et no riħha wiñżei iż-żgħix fuq-

De wahrteem sei eindruckvoll, so wie es es war, als wir uns auf der Reise nach Dalmatien und den Balkan aufmachten. Es war ein sehr schöner Tag, der uns eine gute Stimmung brachte. Die Sonne schien hell und warm, und die Luft war frisch und rein. Wir waren alle sehr gespannt auf das, was uns auf unserer Reise erwarten würde.

Motto: Nekas man nevar faltet,
Neka es nebaidos,
Es boja neaijeeschau,
Kaut art nobeitgos.

Rainis.

Tablu, tablu webl ajs kluſibas kalneem, glusdi noſt atgreesta no dſihwibas zeetſemes, atrodas aijmirſibas ſala.

Salu neeetwer mißligi libzisdi, ar ſaulesfilteem mirguſibu wilniſtheem, wina peld uſ aklaſeem uhdeneem. Tee nekuſtas, tee neſtblako, tee neuſnem ari ſewi it nekahdu ainu, ne atſpoguſloju mu no preekſdmeteem, itin kà ſpogulis, kas kluwiſ akls. Mehmi un kluſi tee ſtabw, pahrwilkuſhees ar ſilganu plehwi, kà mirona ažu ſibles.

Uſ aijmirſibas ſalas paželas weena pate — nahwes pilſehtā: wiſzaur melna, ar melneem tornaem un melneem muhreem.

Melno namu logi bubtu gluſdi akli, ja tee reiſem neeedegtos ſarkani kà oglu gailes; tas noteek ikreis tad, kad ſbās ſalas waldneezeſ, Nahwes, meita, daila ſaulreeta, wakaros pahrnahk no dſihwibas ſemes uſ ſawu tumſbo mahju.

Otrs weefis, kas eerodas nahwes pilſehtā ir Meegs. Smagā un noguruſbā gaitā tas atlaiſbas ſburpu iknakts, pahrgulet uſ pilſehtas melnajeem muhreem, bet no rihta wiſdi iſplehſd ſawus

fpahrnus, sem kureem atveras tubkſtoſbām mirdſoſbu ažu un aiflaiſbas atkal uſ dſibwibas ſemi.

No ſaweeem fpahrneem Meegs ſhe beeſbi iſkaiſa magoru ſehklas; tās uſaug tumſas dobēs, kupli ſeededamas, balteem un ſarkaneem ſeedeem, kā ſapnis un reibums.

Wairak puču naw. Šbur un tur redſami tikai melni, lekni ſables kuſbki, kas lihdiſinajas ſlibkona atiruſbeem mateem. Retajeem kokeem, kas te aug, ir ſehri, uſ leju nokahrufhees ſari un aukſtas, lihpoſbas lapas. Pa ſtarpam ſtaipekni ſteepjas kā ſali polipi, un firneklis aufb garus, pelekuſ pawedeenus.

Zitadi te nekas naw redſams; ap paſbu nahwes namu plebſbas puteklu pagalms.

Ari no ahrpuſes nedribkſt nekas dſibws tuwotees, ko tuhdał neſaſtindſinatu nahwes dwaſba.

Putniak, kas dſeedot un pa gaiſu ſkrejot nejaufbi nokluhſt nahwes pilſehtas tuwumā, uſreis apkluſt, dſeeſma aifraujas kaklā, tee nokriht pagalam. Jau daudiſ wiru, fpahrniakus iſplehtuſbi, it kā nahwes zibā webl buhtu gribeuſbi aiflaiſtees prom, ſhubpojas uſ aklaſeem uhdeneem. Daſbi jau mirkſt tur tik ilgi, ka fpahrniak atjukuſbi, peld ſawrup.

Ari bitites te wiſapkahrt gar melno muhri guł ſabiruſbas uhdeni. Ar pilneem klehpisbeem dſeltenu, ſmarſbiigu ſeedinu tā ſanedamas bija garam laiduſbas un peeduhrufbās brefmigajam mubrim . . . Saſtinguſbas, bruhnās kabjiņas ſawilkuſbas tſbokarā un ūbuſbas iſkriſt dabrgajeem medus ſeedu klehpisbeem, kas te nu iſkaiſiti mehtajas wirs uhdena.

Nahwes pilſehtas tuwumā pahrtraukti ari wiſi dabas likumi.

Straumes, kas nabk no augſbas lejup tezedamas, tikko eerauga nahwes pilſehtu, uſreis apſtabjas, uſſbaujas ſtabwu kā uhdens ſtabi, putu mati aif iſbailem ſaſlejas gaiſā, un Straumes ſmagi ſbnaħkdamas tek atpakal pret kalnu.

Te norimſt ari wiſi webji, te top kluſi negaifi. Pahr wiſu apkahrti, nekuſtedamās tura fpahrnus iſplehtuſe leela, ſmaga ſkumiba kā peretaja ebrglu mahte. Pat ja kahds kluſajā pilſehtā gribetu ſwanit paſbu augſbamzelſhanās ſwanu, tad ſwana mehle gan fpokaini lozitos, kā mehms epileptikis ſawos krampjos lokās, bet neiſdotu neweenas paſbas ſkanas; etera wiſi te nekuſtas.

— "Un tomebr te miht kabda džibwiba, pats nemirstibas simbols, leela milsu tſchuhſka.

Tod Ja tuwak aplubko melno mubri, kas steepjas apkahrt pilſehtai kā weenī pats milsu loks, tad redī, ka loks ir džibws un daſbreiſ wilnodamees ſakustas. Ta ir weena pate milsu tſchuhſka, kas ſawā lokā tura eeflehtu wiſu pilſehtu.

Waj tas nosihmē, ka nahwe beidſas nemirstibā, jev ka pate nahwe nemirſtiga? — Abi jehdſeeni te ſakufuſbi weenā — tſchuhſka tura mutē eekoduſe ſawu aſti. Tſchuhſkai galwā ir robots, ſarkankwehls karałkronis, džibwibas degpunktis.

Kur tſchuhſkas galwa ſawenojas ar aſti, atrodas pilſehtas wahrti. Kad galwa pajelas, wahrti atdarās; kad ta nolaſħbas — wahrti atkal ſlehdſas.

Pa wahrtiem eet eekſhā tikai ehnu tehli, kuri atpeld no džibwibas ſemes daſhadās laiwiņās.

Brauz ſburp melnas, ſmagas laiwas, dobjem airu klauđſeneem, pilnas pahrdſibwotu džibwes ſapbju.

Atbrauz ſarkanais laiwas, ar ſaploſitām, kā aſinīs mehrktām buram — zilwezes tragedijas.

Atbrauz ari ſilas laiwiņas, atwed neiſſapnotus ſaprus, nepeepilditas ilgas — eekſhā ſehdetaji ſhehli lubkojas atpakał uſ džibwibas ſemi — —

Tſchuhſkas galwa pajelas, wahrti atdarās — galwa nolaſħbas, wahrti aifſkriht; abrā tee wairs neiſlaſħ neweena.

* * *

Silajā mironu welwē, ſwina pelekā welu gaismā, ſehdeja waldeeze Nahwe uſ welenu atſweltenem ſkeleta troni un gaidija uſ ſaweeem kalpeem, kurus ta bija iſſubtijuſe uſ džibwibas ſemi.

Dribji ari ſtiprs wehſiſb atrahwa welwes durwis, ta kā no grubdeena wiſi pamati nodrebeja, un eekſhā eenabža tribs lihku wibri: Seemelis, Aukſtums un Bads.

"Es norahwu kokeem lapas un aifſinu wiſus putniņus," wehſtija Seemelis.

"Es aifſlehdſu wiſus eſeruſ un aifbulteju paſħbas dabas leelās durwis," teiža Aukſtums.

"Un es ſbrauduſu wiſu džibwibu, kas newareja atraſt pajumta un maiſes, un manu upuru ſkaitis klubſt arween leelaks,

kopſb bagatiba top bagataka un nabadsiba nabagaka," — nobeidsa ſinojumu Bads.

Apmeerinata klanija kaulu galwu waldneeze Nahwe, bet wehras, ſinotajos noklausidamäs, allasb uſ durwju puſi; likas, wiña webl uſ ko gaidijsa.

Beidsot ari durwis atwehras, lehni, lehni, tikk manami, wakara webjina, wirinatas. Uſ welwes filganajam ſeenam atſpihdeja maigs ſahrtums, eenahkuſe bija Saulreeta.

Daila bija Saulreeta, daila kā dſibwes pehdejais dailums. Pahr wiñas uſwalka tumfas ſamtu plubda waļeji, libds ſemei ſneegdamees, wiñas wilnainee, ſarkanee mati, kā wakara ſaules pehdejee ſtari.

Šlaika un lokana bija Saulreeta, kā jauna mehneſba ſirpe pee nakts debejs.

Balhſaltajā waigā wehras wiñas dſibwibas pilnäs un tomebr filganäs luhpas, kā ar nahwes aromatu pilditee ſilee biažintu ſeedi.

Saltas bija Saulreetas rokas, ſaltakas nekā nakts ſalna; wiſ ſaſtinga, ko ſbīs rokas aiffkabra. Pee pirkstu galeem bija redſami masi ſarkani un dſelteni raibumini,—atlikums no rudenā krahſam, kuras Saulreeta bija maifijuſe koku un kruhmu lapu krahſoſbanai.

„Saulreeta, mans pehdejais dailums,” uſrunaja eenahzeju mahte Nahwe, „kur tu tik ilgi biji? Waj biji uſkahpuſe uſ leelajeem kalneem? waj ſehdeji uſ maſajeem pakalniaeem? Waj gaidiji atnahbkm jauno mehneſi? Tew newajadſeja tik ilgi aifkawet nakts nahkſbanu.“

Uſrunatā neatbildeja, un, nowehrſuſees, ſapnaini wehras welwes logā, tā kā wiſa nahwes pilſehta ap ſbo brihdi atſpihdeja weenäs uguns gailēs. Tad ta atkal nowehrſas kā dſeeftoſba deena un pehkſbri eepraſijas mahtei:

„Ak mahte, kadehl man wiſa jaiſnihzina, ko es mihiu!“

Sawads, ſehrs jautajums, beſ ſeribu, beſ atbildes — tikai kluſa iſbribniſbanäs ſekoja no mahtes Nahwes.

Bet Saulreeta ſehroja tablak: „Es wiňus glabſtu ar maigakajeem glabſteem, ſkuhpſtu ar ſaweeem karſtakajeem ſkuhpſteem, wiſas tās platās lapas un maſas ſibkās lapinas un ſlaikās galotnites, bet tās wiſas mirſt ſem maneem ſkuhpſteem!“

„Taws uſdewums!“ gribēja mahte nogreeſt meitas walodu, kurai ta nefinaja nekahdu iſtulkojumu.

Bet maigā, elegiškā balſi wiļoja tablak kā aiskuſtinata ſtibga: „Un zik ſkaiftas wiļas wiļas klubſt, zik ſkaiftas! Kahdas krabħas! Dſeltenas, farkanas, raibas, zaurſpihdigas, preti ſeedona weenmuļam ſaſumam!“

Mehs rahdam, ka nabwe war ari buht ſkaifta, ſkaiftaka nekā dſibwiba. Tu jau eſi pehdejais dailums!“

„Kaut es buhtu pehdejais ſpehks!“ ſehroja Šaulreeta, „tađ es to, kas man jaſnihžina, noweiku zihāā.“

„To jau dara mani ſemakee kalpi,“ atteiža Nabwe, „taws uſdewums ir ſkaiftaks un leelaks.“

„Wilt, mahnit, kairinat! Ar kairinajumeem nomahkt dſibwibas gribu, ar baudam ſalauf ſpehku!“

„Noſaukumi weenā waj otrā nosihmē te neko neder,“ atraiđija mahte, „tabdi laba un launa preftati pastabw tikai pee zilwekeem; bet mehs dſibwojam liktena beſweiđibā un ſinam tikai weenu weenigu, fataliſtička ſpehka darboſħbanos; wiļa star-piba pastabw tikai ſmalkakā waj rupjakā ſakopojuſmā. Taws ſpehks ir ſmalkaks un ſtipraks, taws mehrkis droſħaks.“

„Ak ja! — kas wiſam zeeſħbanam ſpehj preti ſtabwet, padodas dailumam.“

„Un tađ mehs atkemam atkal atpakal pehdejo laupijumu muhſu warenajai pretneezei, nolabdetai Dſibwibai, kas bubtes iſrabwuſe iſ dhaoſa tumſħab klehpja un uſnefuſe augħidup pee gaifmas!“ iſſauzās, uſwaras preekſħjuhtā gawiledama, ſpehzigā Nabwe.

„Negawilè par abtru, mahte,“ ſazija Šaulreeta, „mehs ſhe atrodamees pee ſawa ſpehka robesħbas.“

„Muhſu robesħbas eet tablak par Dſibwibas robesħbam,“ turpinaja Nabwe, lepnā apſinibā. „Dſibwiba gan gribeuſe no-stahdit ko zeetu, leelu un paleekofdu, kā preftatu nebuhtibai, wiļa ir ſawu aſako ſpehku iſwilku ſakopojuſe weenā buhtibas weidā, radidama apſinigo zilweku, lai tas ſtabwet kā zeeta klints pret iſnihžibas ūblahzoſħbeem wiłneem. Bet klints neturās, pamaſam ta druhp, wiļa ir iſkurtuſe paſħbaa eekſħbaa. Dabas robesħba ir daba pate, un muhſu ſpehja ir pahrwehrſt zilweka dabu.“

„Ko zeetu, leelu un paleekoſbu — “ atkahrtoja ſapraini Saulreeta — „waretu jau ari tahdu atrast.“ „Tur ſtarp teem neezigajeem putekleem, zilwekeem?“ ſobojas Nahwe. „Zik neezigs puteklits, zilweks nebuhtu muſcbibas ſamehrā, wiſcb taſbu ir Dſibwibas augſtakais ſpehks,“ ſazijs meita, „par dauds tu, mahte, leež ūribas uſ pahrejoſbo un groſigo, eedomajees, ka wiſas paleekoſbās wehrtibas dſibwē ir raditas no zilweka. Laikmeteem un gadu ſimteeneem weidu un teblu ir dewis zilweks.“

„Tew laikmeti iſleekas leeli iſ attabluma, — tadehk, ka tee pagahjuſbi. Un ſho laikmetu leelakee zilweki, puhtku kahweji un meſbu rabweji, tee gan tew leeli waroni? Waj gan tee mums ir bijuſbi tee bibftamee!“ ſmehjās neſkanigos un beſjobainos ſmeeklos Nahwe.

„Kas mums naw bijis bibftams, waretu par tahdu wehl kluht,“ nopeetni turpinaja Saulreeta, „ſenatnes ſpehks waretu atgreetees zitadā weidā“ —

„Tad tu nopeetni bibftees, ka ſtarp tagadejeem zilwekeem waretu atrastees kahds warons?“ prafija wehl ſobodamās Nahwe. „Ja jau ſenatnes dſimumi bija neezigi, tad tagadejee ir wehl neezigaki!“

„Es tahdu waroni eſmu atraduſe.“

„Tad laikam kahds no titaneem, kuri gribēja debeſi eekarot?“ jautaja wehl arween ſobojosbā balsī mahte Nahwe.

„Ak ne!“ atbildeja Saulreeta, „wiſs wiha ſpehks un ilgas ſaiſtiti pee ſemes.“

„Waj nebuhs herakls peezehlees, kas neſa Atlaſu uſ plezeem, waj kahds zits no teem waroneem, kuri neſa ſemes ſmagumu?“

„Wiſcb ſaka, ka ſmagaks nekā ſeme pate, eſot ſemes zee-ſhanu ſmagums un tad, es domaju, wiſcb wehl teiža weenu wahrdu, tahdu briſnumſaldū wahrdu, kahds tas gan bija?“ mehginaja pate ſewi atminetees Nahwes meita, „tas wahrds ſkaneja pats par ſewi, it kā ſtihgam apſtibgots, es klauijos un aijmirſu —“

„Nu, tad jau tas buhs bijis Orfejs, kas ar dſeefmam prata mirokuſi iſwilt iſ kapa abrā. Tu buhſi wiha dſirdejuſe ebnu walſti dſeedam,“ domajās tagad atminejuſe Nahwe.

„Dseeſma? — nè, ta nebija dseeſma,“ mineja Saulreeta tahlak, it kà wehl klaufidamàs pakal kahdā iſſkanejuſčā dseeſmā, „bet ſaldaka gan bij wina bals nekà dseeſma, dauds ſaldaka! Un tad wehl, wina pahrbrauza ar roku pàr azim it kà no ſapra atmosdamàs, „wina aizinajums un ſolijums nebija preekſb miruſbeem, bet preekſb dſibweem.“

„Kas tas par ſolijumu? Ko wiſčb runaja?“ prafija jau ihgni un noprasdama Nahwe, kaut gan ſiakahriba wina bija pamoduſees, un winas ſoboſchanàs bija pahrgahjuſe nopeetnibâ.

„Ak, wiſčb runaja par kahdu meeru, par kahdu laimibu, kura reiſ pàr wiſeem nahkſbot,“ iſſauzàs ſawadi eekuſtinata un mahtes ihgnuma neewehrodama Saulreeta, „wiſas noguruſčà ſirdis atſpirgſhot ſchinī meerā kà pusdeenas paehnā, pee mesča Strauta un mibleftiba tās ſegſbot kà lapots koks ar plateem fareem! Ak, nu tagad es ſinu!“ . . . wina iſſauzàs, „tagad es atminu, kà tas brihnisčkigakais wahrds ſkaneja, es dſirdu itin ſkaidri, kà wiſčb to ſazija, tas wahrds bij „atpeſtiſčana“ . . .

„Kas par nesaprotamu walodu!“ wehl ihgnaka kluwuſe, pahrtrauza meitu mahte Nahwe, „un kas par waroni? Žik ſaprotu, tad wiſčb pee pagabtne waroneem nepeeder un tagadnē ari tahda neweena naw.“

„Wiſčb nepeeder tagadnei,“ paſkaidroja meita.

„Tà tad wiſčb nemaſ nedſihwo tagadnē?“

„Wiſčb dſihwo tagadnē, bet ne preekſb tagadnes.“

„Pee kahda laika tad gan wiſčb peeder, ja nepeeder ne pagabtnei, ne tagadnei?“

„Wiſčb peeder tam laikam, kas tikai wehl nabks?“

„Tà tad tu wiau notureji par to, par ko wiſčb tikai wehl grib klubt!“ iſſauzàs atkal ſobojoſči Nahwe. „Waj tad tu neſini, ka par waroni ſauz tikai to, kas kahdus warona darbus paſtrahdajis? Kahds wina ir wahrds? Kahdā akmeni tas ir eekalts? Kahdā ſlawas dseeſmās wina peemina teek zildinata?“

„Nekahdā ſlawas dseeſmās wiſčb neteek zildinats un nekahdā akmeni wina wahrds naw eekalts, bet wina atmin tee, kas ir nabagi un ehd ar afaram ſawu maiſi; wina wahrds ir eekalts zeeteju ſirdis.“

„Waj wiſčb tad ir kahds karals waj pawehlneeks?“ Waj wiſčb eet ar ſulaineem un pawadoneem un leelu ſpebku?“

„Ak, to wiāam newajag!“ iſſauzās Saulreeta, „wiāſb eet pats ar ſawu ſpehku, wiāſb eet kā wehjſb, ſawā preekſbā lozi-dams wiſus ſarus!“

„Kas wiāſb tahds un kabds wiāam ſpehks, to es wehl arween neſaproto,“ ſtrupi noteiza Nabwe, „bet weenu gan es iſ wiſa tawa noſtabſta ſaproto, lai wiāſb buhtu kas buhdams, wiāſb ir muhſu eenaidneeks.“

„To jau es no paſba ſahkuma tew ſaſiju,“ atbildeja Saulreeta.

„Kad tu tabdu ſatiki un nojauſi, ka wiāſb muhſu walſtibai ir bihſtams, ko tad tu dariji?“ praſija Nabwe.

„Es? — Neko.“

„Neko? — zik rabmi tu to ſaki, it kā apakſbſemes uguns nemas newahritos tawās Dſibſlās! Waj tad apſina tewi neſaſlehjās, waj tu tuhdał nejuti, kas tu eſi un kas wiāſb tahds!“

„Ja to es jutu,“ ſaſija atkal Saulreeta wairak preekſb ſewis: „Es un wiāſb — weena klints pret otru un wiđū beſdibens! Es un wiāſb, un naw zitas tuwoſbanās, kā tikai iſnihžinaſbanās!“ —

„Un kad tu to ſinaji, kadehł wiāu tublia ſeijinaj? Kadehł tu wiāu neaſkawej i wiāa gaitā?“

„Kā es to wareju? Waj es waru aifkawet, ka rūdens lapam dihgſt zaur jauni ſali ſeedora aſni?“

„Ta ir atkal nolahdetā Dſibwiba, kura mehgina man wiſadi peekluht!“ ſirdijās Nabwe, ſaſleedamās wiſā ſawā warenibā. „Laime, atpeſtiſbana, ſelta laiki; tabdi wahrdi jau ſen dſirdei un aifmirſti, tee jau tika runati kabdā maſā ſemitē un kabdā laikmetā, kuru ſauza par „ſelta laikmetu“. Mebs ſinam, kur tas „ſelta laikmets“ palikās!“

„Tee wahrdi wareja tikt aifmirſti,“ atbildeja Saulreeta, „tadehł, ka tikai maſā ſaujina lauſbu bija, kas wiāus runaja, preekſb wairuma tee palika neburtojami. Un tad ſhi ſaujina pilſonu domajās eſam atraduſbi idealu, bet bija atraduſbi tikai maſu ſelta gredſentiu, kas bija noſlibdejis idealam no baltā pirkſta!“

„Nu, to ſelta gredſentiu es wineem dřibſi ween nomauzu,“ ſmehjās greeſigi Nabwe, „un ta weetā uſmauzu zilwezei uſ pirkſteem dſeljs gredſenus. Dſeljs ir labaks metals rotas leetu iſgatawoſbanai preekſb Dſibwibas dſemdeem, waj nē?“

„Ak mahte,“ iſſauzās Šaulreeta, „tawa ſoboſchanās nepalihdi, tew wajadſetu atſibt, Dſihwibas wara ir daudſ stipraka, nekā tu domā!“

„Par welti!“ lepni iſteiza Nahwe, „wiſa Dſihwibas ſpehkoſchanās ir weltiga, ta war dehſtit ſawu meeru un laimi un, kā to ſauz wirſ ſemes, ſhee augi newar ſelt, ja tos naw dehſtijuſe Atpeſtiſchanas roka. Un kur Atpeſtiſhana miht, tas ir mans noſlehpums.“

„Mahte, taws noſlehpums naw wairs noſlehpums.“

„Kā? Kā to ir iſſinajis?“ puſiſbiujeſes iſſauzās Nahwe.

„Tas weens, kurſb jau ir eenahžis muhſu zelā.“

„Pateeji, taws warons leekas labprahb uſmeklejam tumſibas zelus!“ ſobojās atkal Nahwe, gribedama zaur to pamaſinat ſawu uſbuđinajumu.

„Ja tee tikai pee gaifmas wed, kā wiņſb ſaka,“ atbildeja Šaulreeta.

„Bet ſtarp iſſinaſchanu un eedroſchinaſchanos ir leels attahlums un ſtarp eedroſchinaſchanos un wareſchanu wehl leelaks. Mums naw jabihſtas, ka muhs par agru waretu apzeemot taws weefis.“

„Ak mahte, to weenu zelu attahlumu jau wiņſb ir noſtai- gajis, un wiņſb naw tas, kurſb apſtahtos ſawā gaitā.“

„Nokahpt tubkſtots aſu dſilumos? Paſchos nahwes pagalmos.“

„Ari turp —“

Šparigi waldneeze Nahwe peezeblās, tā kā wiņas ſkeleta tornis wiſos kaulos nograbeja: „Ahrprahbs!“ wiņa ſħabhaža, „kaut gan ta tikai rotaļoſchanās, tikai beſſpehka kehmoſchanās, tad tomehr ta mani kaitina. Kā ſħabħdi nodomi wareja pawiſam iſpleħtees zilwezigu ſmadſenū ſaros. Waj redi! radees wehl reiſ Prometejs, grib atkal ſagt muhſibas uguni! Nu, es tam gan ſħoreiſ aifteigħbos preekſħā?“

„Par weblu, mahte, uguns wiņam jau ir, un wiņſb ar to ir eeededjsi zilwezei jaunas ſwaigſnes.“

„Nu, tad tās driħsi ween noees; es wiņam rahdiſbu, zik tumſħba ir nakts.“

„Ak mahte, kad ſwaigſnes noees — mirdſes wiņſb weens pats.“

„No kureenes tad wiņſb nems tabdu ſpiħdumu?“

„No tureenes, kur mehs to newaram aissneegt. Tas ir eekſhejais ſpoſbums, kas ſtaro iſ wina laukā, muhſbigā zentraluguns, kas deg wina ſrđi un kuru nekahda tumſa newar aiffegt.“ „Nu, kad ar wiāu ween tikai dariſbana, tad es ſuhliſbu ſawus uſližamos kalpus, Bađu un Auſtumu, gan tee wina leeſmu iſdſehſis.“

„Waj tu domā, mahte, ka wiāub tos nepaſihſt? Šhee bahrgee weeſi wiāu jau no paſbas behrinbas apzeemojužbi wiāa jumta iſtabinā.“

„Tu wiāu ſini, tu ſen jau wiāam eſi ſekojuſe,“ brihnejās un ſirdijās Nāhwe, „un tomehr meerigi labwūſe pеeaugt ſhái nedſirdeſtai pahrdroſbiba, tu tatsbu redſi, ka ta mums waretu kluht pateeſi bihſtama.“

„Bihſtama, mahte, neka tu wehl pate domā.“ Waretu atkal iſnahkt weena no leelajām zibnam ar muhſu eenaidneezi Džibwibu.“

„Es eſmu pahrleezinata,“ ſazija Šaulreeta, „ta ir pehdejā, leelikā zibna, kuru iſkarō Nāhwe ar Džibwibu.“

„Ak tu warenā tumſiba!“ iſſaužas Nāhwe, „zik dſestri tu to ſaki! Zik meerigi tu ſtabwi un tikai noſkateeſ ween.“

„Es ſtabwu, kā mehdſ ſtabwet pee kraſta un noſkatos, kā wilni newaldami, neturami trauzas uſ beſdibenu — —“

„Waj tad tu pawiſam eſi aifmirjuſe ſawu darbu?“ iſmiſuſe gauđoja Nāhwe, „waj tu wairs nemihli iſnihzinat?!“

„Tew drušku zitadi jaſaka, mahte, ne wairs iſnihzinat es miħlu, bet es miħlu, ko es iſnihzinu.“

„Tu libdſ ſhim eſi bijuſe mans ſtiprakais palibgs,“ atgahdinaja puslubgdamās mahte Nāhwe, „tu nahweji un nahweji, ſmeedamās tu ſħraudji! Tu iſſteepi ſawas baltas, ſaltas rokas un gremdeji tās libdſ elkonem džibwibas purpura wiħnos.“

„Es ari tagad iſſteepu ſawas rokas,“ ſazija Šaulreeta, „bet es newareju ſmeetees, es iſſteepu ſawas baltas, ſaltas rokas un — uſ tam uſrahpās, neſ' no kureenes naħzis, melns, melns firnekliſ. Firnekliſ weenmebr man welk apkahrt pawdeenus, kur eju, tur pawedeeni. — Es neteeku wairs walā; ak, tas ir melnais ſkumju firnekliſ!“

„Beids! Beids!“ luhdžas mahte, „tu redsi, kahdas breesmas draud muhſu walſtibai. Ko mani ſtiprakee palihgi, Saltums un Bads neſpehj, tas jaſdara tew, tew — pehdejam dailumam.“

„Es neſinu, kā man wiñam tuwotees, maht?“ „Laid wiſam preeka ſtraumem ſkreet zaur wiña iſdegūſdo dwehſeli —“

„Neeewehe-roja wiñab zeeſhanas, neeewehe-ro ari preeku; es tew jau teižu, mahte, wiſas wiña džinas teezas tik uſ weenu weetu, kā ehrigli uſ kalna galotni.“

„Gan atradiſi weidu wiñam tuwotees,“ ſazija mahte, „waj man tas tew jaſaka, tew, wehju waidetajai, tew, dſilumu kluſetajai?“

„Es eſmu ſkumja, maht; kadehl man janahwē, ko es miſlu?“

„Tew janahwē, lai mehs dſibwotu?“

„Es eſmu ſkumja, maht‘, es eſmu ſkumja kā nakts beſ ſwaigſnem —“

„Ej, iſdſebſ wina dſibwibas leeſmu, lai eededsinatu muhſu ſwaigſnes!“

„Un tatſbu — — kā es wiñu ſpeestu pee ſawas ſaltas ſirds!“ eewaidejās dobjī Nahwes meita, „kā liktu wiñam galwā ſilo mironu wainagu!“

„Wainago wiñu un wed pee ſtaba! Žilwežes moku ſtabi ir Nahwes walſts atbalſta piblari.“

„Es eeſbu — —“ neſadſirdami dweſa ilgas paſdas ar ſaulreetas luhpam.

* * *

Seedonis! Dſibwibas lirika! — —
Pee dſibwibas koka plaukſt tuhkſtoſbām dſeltainas war-
buhtibas, pumpuri pa labo, pumpuri pa kreijo, un wiđū dweh-
ſele, jauna, brihnumu alkſtoſba žilweka dwehſele, tadehl, ka ſee-
donis beſ wiñas nemas naw eedomajams, tadehl, ka tee weens
beſ otra buhtu — kā debeſs beſ ribta ſwaigſnes.

Lehni labſo peleks pehrku leetutinſb un paleek uſ rokam,
uſ ſejas kā nenoschuhſtoſba ſidraſa farma. Sila migla wiſu
eetin un aipſpliwhuro, tuwumu un tablumu, zeluo un mehrki.
Sem miglas, ſkanedamas tek neredsamas upites, un paſlehpui-
ſhees ſtrautini nes’ par ko tur tſbalo un ſmejas kristala kori.

Bet pumpuriſbi to ſina un bruhnām galwiñam uſ wiſu mahj : „Ja, ja, ja !“ Un weenā puſē pumpuri ſaka : „Zik ſkaifti mehs buhſim, kad uſplaukſim, paleez pee mums !“ Un otrā puſē ſaka ziti : „Mehs buhſim wehl ſkaiftaki, paleez pee mums !“ Bet pahri par pumpureem un fareem, wiſaugſtakās galotnites galinā ſchuhpojas maſſ putniſb, peleks, ar farkanu kakliū, un dſeed iħſu, faldu dſeeſminu : „Bribws ! brihws ! brihws ! Eſmu jauns un brihws un weeglaks par aprila webju. Škreju ſburp, ſkreju turp, nepaleeku nekur !“

Pehkſdai no faules rokas pawehrta, atweraſ mirdoſcha galerija, apſħilbinoſcha dailuma perſpektiwe, zelſb uſ ſilo tabli, kur laime miht. —

Bet tikpat abtri nolaifħas atkal preekſħāa pelekee plib-wuri, un tuwu, pawiſam tuwu ſħukſt brihnumfalda balfs : „Es eſmu tepat, gluſbi tepat, nemeklē mani tablumā. Tas nebij lee-tutiaſb, kas tewi rafinaja, tee bija mani glahſti, nebija upites tās, kas ſkaneja, bet mani ſmeekli. Tu praſi, kas es eſmu ? Tawa webleſħanās es eſmu, iſtinuſees ahrā iſ tawu eedomu mig-las. Taws ſapniſ es eſmu, ſabeeſejis iſ ſelta twaikem, kluwiſ par meeſu un dſiħwibu. Ja gribi noſaukumu, tad fauz mani par brihnumu, par laimi, par miħlu, kà tibk, tas wiſs ir weens, weenadas ſtibgas uſ weena un ta paſħba instrumenta, jauniba tikai iſdomajuſe daſħadibu wahrdos. Es nahku pee wiſeem un dodu katram, ko tas grib.“

„Ne man tew ko praſit, ne tew man ko dot,“ — atbil-deja dwehſele. Wina peedereja kahdam, kas kluſām, dſiħlām azim gahja ſawu zelu ; ſeedoni, bef ſeedora.

„Deeſgan nu tawa dwehſeles gawena,“ ſazija falda balfs, „tagad peenahžis ſwehtku laiks. Poſees un rotajees ! No-krati daſħbus un puteklus no ſawām drehbem ! Es tewi pee-wediſbu pee ſilà debeſs loga, iſwehlees no manām bagatibam.“ „Man peeteek ar ſħo uſwalku, kas nebibħtas wehja un faules.“

„Bet tu pats, kà leekas, bibſtees faules ! No kahdas alas gan tu eſi iſlihdis ? Stingums gut tew wehl wiſos lozeklos. Tew luhpas ir apſaluſħas ar muhſbigo „nè !“, kà ar beeſu ledus kahrtu. Ľauj ſaulei nu atkaufet ſħo eeſaluſħo „nè“, pažel ſawas ažiſ uſ wiñas ſeltaino gaifmu !“

„Man mana gaišma ir no swaigsnem,“ —

„Ta ir babla, baiga welu gaišma, pa kuru maldas apkahrt tikai gari un pagahtnes atminas.“

„Ari nahkotnes ūpni.“

„Bet waj tu nesini, ka swaigsnem jamirſt, kad ūuale parahdās?“

„Tad wiņas ari ūwau uđewumu ir iſpildiſčas un wiņām naw wairs ko darit.“

„Bet tu ūewi neesi iſpildijis un neesi ari tagadni iſpildijis. Taħdai warenai deewibai kà tagadnei newar paeet garam.“

„Kas gan man preekſb tagadnes buhtu jadara?“

„Praſi to wińai paſčai, praſi kà jauniba praſa. Tikai tagad wehl tew jautaſčanas laiks. Ribts praſa, pusdeena atbild. Tad nabk kluſais wakars, tas ūkumji nokar galwu un zeeſb kluſu.“

„Man nebuhs uſ wakaru jagaīda, eſmu jau ūew dewis atbildi, pirms kà jautaju.“

„Tu runā lepnu liktena walodu,“ ūzazija tagad ūaldā bals, kurā bij pabrwehrtuſees ūchaubu balsi, „bet ta kà tu ūew weens pats ūtahwi, waj tu ari eſi pilnigi droſčas, ka eſi pareiſo iſwehlejees? Zilweks beeſči atmet to, ko pats ūtwehris. Pirms jaſahra baus, ūini — tagad ir ari wehl mekleſčanas laiks.“

„Mans ūelb man jau ūinams.“

„Kà tu to tik weegli eesibmejj?“

„Tas ir weenigais, uſ kura neſables neaug.“

„Bet tas ari ir tas pats kailais ūelb, kur neweena koka neaug, kas ehnū dotu. Tu pagurſi pusdeenas karſtumā. Ūauj man tew libdi eet, es tew waru paehnu dot.“

„Ko man tawa roka waretu dot, kas nebuhtu tas pats, kas tu eſi — Maldu meita!“

„Ak wai!“ iſſauzās pehkſbni ūaldā bals, „tu noſauzi mani manā wahrdā. Es ne pee weena wairs newaru palikt, kas ūin manu ihsto wahrdū!“

Un parahdiba bija paſuduſe, burwiba bija lauſta — —

Silee miglas plihwuri dalijas un ūawilkas beeſos, peleki netiħros leetus debeſču kamolos, deena kluwa apmabkuſees un druhma, kà paſuduſe jauniba.

Bet gahejs gahejs tablak ūwau ūelu, kluſam, djiſlām azim.

Rabditajs ir pasaules pulksteņa rabdija selta stundu.

Ta bija ta stunda, kurā semei wairs nebija neka ko webletees, un debesim neka wairs ko dot.

Apklusūšas bija viņas ilgas, kā ūvans tornī apklusī, kad eestabjās leelā ūvinība.

Jsgaijis bij ūkāstakais pret wiškāstako; aīsgabjis bij baltais
rihts ūmaidoſchā nabwē, atstabdamſ ſew pakāl warawihkſnas
aſaras un ūaldas ūabpes.

Newena pagabtnes ebna nedribksteja ūwas melnās kahjas spert us gaismas audeem, kuri bij plati išklahti leelajā preeka ūwehtnizā, newena peleka, aistinuſees nabkotnes nojaūma nedribksteja ūlapstītees starp ūarkanseltaino ūtales pihlaru rindam, uſ kureem balstījās silais zeribu jumts.

Melodiiski wehlās wiłai leelajā muhsibas ritumā, kurjsb apkehma un eetwebro wiſu, kus sebla, auga, seedeja, domaja, juta, no pirmām dīšibas parahdībam organiškā paſaulē libds wiskomplizetakeem nerwu zentreem. Wiſas teekſmes, wiſas dīnas bij padotas weenam likumam, wirſitas uſ weenu mehrki, eerautas ſħalzoſħbajā dabas wirpuli kā lapas webja ſtraumē.

Waldija tatʃbu wiʃwarenà, muhsbam sawu weidu mai-
noʃba un muhsbam weena un ta pate paleekosba — Astarte, Tsida,
Anadiomene, Saulreeta —

Winas selta mati pildija ar stareem wiwas eelejas, un sawu jostu ta bija nojosufe un kà leelu sposobumu isssteepuse pàr kalnu mu guru.

No viņas ūmīda mirdseja viņas lapas un nosarka viņi seidi. Klīnīs kwebloja, rozes reiba, un viņi augļi bij pagreījuši waigu un ūmīdu puši.

Laimes azumirkli dubža wisapkabrt kà selta bites, un dweħżeles kabri gaidija, kà atweħruðħees puķu kauši, lai intos ujsxemtu fewi.

Un kad kweblums un dailums bij ūsneidsis ūawu kulmīnācijas punktu, tad pusdeena ūskahpa ūs augstako kalnu wirfotni, iſpleta rokas un paſludinaja: „Es ēsmu wiſaugſtakā pakahpe, ko daba war ūſneegt, es ēsmu pēepildi ūbanās! lai wiſi mani atſibſt!“

„Es tevi neatſihstu!“ ſauza kahda bals, kas nahža dſili
iſ lejas „tu neesi augſtakais, ko dſihwe war ſaſneegt —“ ta
bijā ta pate bals, kas ari no rihta bijā „nē“ ſazijuſe.

„Kas tu esī, naīdīgā eelejas balss?“ prafija kalns, „kā tu
dribksti ūbaubas eeneit manā valstibā? Wai ir eespehjams
kahds pilnigaks dīshwibas weids par noslehgto loku, kas pats
iš ūewis ištek un ūewi eetek, pats ūaws ūabkums un beigas?—
to es ūauzu par peepildisbānos!“

„Tad ūki man,” prasija eelejas bals, „žik tabli gan ūneids taws noslehgtais loks, kuru tu ūauz par peepildiščanos?”

„Tik tabli, zik ween tu pats, zik katra zilweziga buhte war sneegt, pati sawu „es“ attihstdama.“

„Un kad es ſho robeſdu eſmu aiffneedjis?“

„Tad tu usñem fewi wiñu, kas ir ap tewi, it kà koka sari steepdamees usñem fewi gaiñu un gaifmu un apakſhejås fulas, nogatawodamees libds ñawam feedam, libds ñawam skai-stajam „es“.

„Tad tawa gatawiba pastahw eekſd ta, zik daudſ tu no ſawas apkahrtnes eſi ſpehjis uſhemt?“

„Ja, — un wehl wairak, dailumā uskempt! Tas [pats, kas kokam ir seedet, zilwekam ir — baudit.“

Wisaugstakà ñjibwibas fajuhta tew ir — bauðas!“

„Naw neka augstaka, kā wiſu eekſib ſewis aptwert!“

„Wehl wairak ir — wiſu no ſewis projam atdot! Bet lauj man wiſpahrim ſchaubitees par tawu augſtako dſibwibas weidu. Taws pilnibas loks noslehdſas tikai ap weena paſba indiwiđa neeziqo „es.“

Weena indiwida harmonijia ir reisē wifuma harmonijia."

„Nekad šķīs weens netiks libds wīšuma harmonijai, nekad! Tu wiāu nelaīd no wiā „es“ projam, tu wiāu muhščam saisti pē materijas, wiā kahsu gultu tu dari reisē par wiā kapu! Taws pilnības loks ir reisē zeetums.“

„Ta ir dabas paſħbas gaita, kura fin un atſibſt tikai to weenu: paſħam few buht. Stahdi few preekſħ ožim koku, par kuru tew jau runāju, un met fawu ſibko teeleſħbanos un ſħau- biſħbanos par muhſbiġajem, leelajeem likumeem, pee kureem tu neka newari qrofit.“

„Bet ari koks, kuru tu ar ūaknem eſi pee ūemes ūaiftijis, tapat kā radijumu pee ūawus es, tas pats koks negrib ūewi truhdet un krata ūawus auglus nost pee ūawām ūaknem. Un kad wehtra laukā ploſās un loka wina ūarus un galotni, tad par winu nabk it kā ūajuhšma, ka waretu buht kabds plaſdbums, kabds tablums, kur ari wiash ūaretu aiskluht, un wiash ūwees ūawus auglus, ūwees ūtos tabli pahri par ūawu aploku, it kā ūazidams: „Sħe! nemeet! ūewi afdodamees es teeku par ūewi tablak!“

„Un kad wehtra ir pahrgabjuse, tad reds tikai, ka koka sari ir salausiti — tas ir wiss panahkums.“

„Ne! Reisē ir ari ūlaupts tas loks, kuršb leek katram ūew weenam buht, reisē ir ari raduſees nojaufma, ka augstakais dīshwibas weids naw paſcha pēepildiſčanās, bet atpeſtiſčanā, kura ūlaupts pate ūawus un zitu eesbogojuſus. Un tadeht es ūaku: wiſaugſtakā dīshwibas ūajuhta naw bauda, wiſaugſtakā ūajuhta ir ſpebks.“

Ēelejas balss bija beiguſe runat. Bet it kā ta buhtu uſmodinajuſe ſnaudoskhos ſpehka garus, gar debefs malu ſawilkās melns negaiſs. Aſħbi tina kopā Šaulreeta ſawus iſſteepatos ſelta plihwurus un baltos gaifmas audus.

Spehks bija uswarejis ari ſchoreif.

Wakara krehſla guleja logā un pildija iſtabas kaktus, arween plashaka milsdama. Wiſas deenas konturas, aſas linijas un preſtati ſalehjās kopā, pabrklabti ar mihkstu harmoniju ſequ.

Aitkaneja ūkanas, lebni, grubhfirdigi ūldi akordi, nesin, kas wirus ūpebleja, nesin, no kureenes tee nahza. Waj tee tika eeneesti no wakarwehja pa logu eeksfdbâ, waj nahza turpat no ištabinas kakta, ūpebleti no kahdas neredjamas rokas? — Weenalga! Gluſdi weenalga!

Škanas likās it kā iš muhſibas nabkam un muhſibā atkal paſuhdam, un wiāu motiws bija weenmehr weens un tas pats:

„Dusi ! Dusi !“

Reisēm iš tumšbajeem, išpluhstošbeem akordeem išwijās
ahrā kahda noteiktaka meldija it kā wahjšč džibwibas protests

pret leelo, nospeedosho meeru, bet tad ta atslibka atkal atpakač, pamira turpat uš koklu stihgam, kā mehneš wijsma uš tumſdā eſera libmena :

„Duſi ! Duſi !“

Un duſeja tur jauneklis, darba nowahrđinats, ſchaubu un ſahpju nomozits, peleki bableem waigeem — duſeja un pee-wehrpās ar ſkanam, kā koks ar wakara webju.

Un weena ſkana nabža un aifwehra plaksteenus, kā webjſd noleez lapas, un otra ſkana ſlehdſa luhpas zeeti un no-nehma no tām noſtu wiſus jautajumus. Treſdā ſkana glaudija lehni roku, zeeti ſaſtrahdato roku, atleeza katru pirkſtu, noſkuhpſtija to un lehni nowilka roku uſ ſirdi, uſ ſahpoſdho ſirdi :

„Duſi ! Duſi !“

„Kas tu eſi ?“ prafija puſ pa ſapneem guletajs. „Waj tu eſi tablu waj tuwu ? Ŝauj man atwehrt azu plaksteenus !“

„Duſi ! Duſi !“

Es eſmu meers, duſi manā klehpī.“

„Kur ir taws klehpis ?“ prafija atkal puſapnaini luhpas, ar dſeeſtoſdheem, nepabeigteem wahrdeem.

„Wiſur ir mans klehpis, wiſur : waj uſ kalnu wirſotnes, waj lejā ſem plateem, ehnaineem kokeem, waj pee mihtotas ſewas kruhts, waj kapā — wiſur ir mans klehpis.“

„Tawā klehpī — — —“ dweſa luhpas.

„Šauj mihtai rokai glahſtit tawu peeri, tawas azis, kā wehjſd kapſehtā glahſta ſilas pukes :“

„Duſi ! Duſi !“

Un ſkanas wijsas ap guletaju un aizinaja wehl ſaldak un maigak :

„Wiſi wehji ir eemiguſdhi, wiſas ſahpes ir apkluſuſdas, eefſtabjees ir leelais ſwehtwakars —“

„Duſi ! Duſi !“

Un lehni atraiffjās dwehſele un leegi ta gribuja eegrift ſaldajā aiſmirſtibā, kā bite pužu kaufā — — te aſs dſelknis, kruhts atduhrās pret ehrkſdhu ſchkehpī :

„Meers, ſwehtwakars, kad darbdeena wehl naw galā!...“

Pehdejo ſpehku ſanemſdana, attapſchanas un guletajs uſ lehža ſtabwu.

Wehl burwigās škanas škaneja pusraudā : „Tu eši noguris, lihds nabwei noguris! Wisjaldakais pašaulē ir duša. Met wišu, atstahj wišu, nedomā, nejuhti, tikai ihšu brihdi aismirsti, eeej leelajā atpuhtā!

„Es atpuhtīšbos pee krusta!“

„Es ešmu atnahkuše,“ ūzija tumšbā, aistinušeet bubtne!

„Man šķeet, tu nekad neesi bijuše no manis prom aīsgahjuše.“

„Tu mani pasibisti?“

„Kā lai ne?! — Pirms kā es wehl mahzeju dīshwes bubtes iſſdīkirt un leetam dot nosaukumus, es pasinn tewi un runāju ar tewi tawā walodā.“

„Ja gan, agri un abtri tu eemahzijees manu walodu.“

„Pirms kā wehl mahte manu neweiklo behrna mehli mahzija iſrunat pirmos wahrdus un pirms kā dīshwe mahzija man pirmos ūmaiðus . . .“

„Tu jau mahzeji raudat — ja, ja, mehs gan ūpratamees!“

„Mans pirmais ūweizeens bija preekšb tewis, tikai preekšb tewis!“

„Kā tu to tagad ūaki! Tu, kautrais, nerunatajs! Kas tawu mehli atraiſijs?“

„Tu ūnāsi, ka es ar tewi allaſb un daudš un ilgi ešmu runajis un ka es to, ko ūauz par dīshwibas walodu, ūmeetees, — nekad ibšteni neeſmu eemahzijees.“

„Bet tagad es pee tewis pirmo reiſi redšu ūmaiðus, tu staro wiszaur kā pahrleets ar ūiltu preeku?“

„Kā galai es nestaraju, kad tas, kas tablu bij, tagad ir tuwu — es tewi waru atkal ūweizinat kā pirmo reiſi.“

„Es tew weenmehr biju tuwu —“

„Tu biji man tuwu kā meli, aī ūimts aīſsegam, kā pateefiba tu man biji tabli —“

„Es tewi gribiju west pa ūawu ūelu —“

„Un es tewi pa ūawu — tu gribiji mani pahrſpeht, es pahrſpehtu tewi; es tewi atſauzu —“

„Bet tu ūini, ka es wairs projam neeeſbu, kad tu mani eſi ūauzis.“

„Tad mehs ſaweenoſimees, mana ilgi mekletā, ſengaіditā miblakā!“

„Nefteids tik abtri, muhſu ſaweenoſchanās deena neſaukſees par kabju deenu —“

„Sauz to kā gribi, mehs abi kluhſim weens.“

„Bet nu, kur wiſas ſegas ir krituſbas, ſkatees ſburpu, es neeſmu wairs ſkaifta . . .“

„Taws ſkaiftums ir tikai zitads ſkaiftums, nekā tas, ko ar ūbo wahrdū ſaprot.“

„Es eſmu breeſmiga — —“

„Ne preekſb ta, kas tew azis ſkatijees.“

„Es eſmu wiſa ta, kas tu neeſi un kas ir ahrpuſ tevis, un pret kuru ar ſchaufmam pretojas katrs džihwibas atoms —“

„Mehs eſam diwi preſtati, bet tikai preſtati, kopā ſaplubſtot, ſpebj ſaſneegt leelo harmoniju.“

„Bet aīſ leelās harmonijas naw wairs neka — ſaukſim buhtibas pehdejo wahrdū — es eſmu nabwe . . .“

„Tu eſi mana leelā mibleſtiba.“

„Neſauz mani tā! Tu neeži wehl wiſu mani aptwehris manā buhtē, tu neeſi wehl mahzijees drebet.“

„Kahda tu ari nebuhtu, tu eſi mana leelā mibleſtiba, tadehł ka tu mani wed pee mehrķa. Tikai ta ir ibſta mibleſtiba, zaur kuru mehs ſpebjam ſaſneegt to, ko ar ſaweeṁ ſpehkeem ween neſpehtu.“

„Šba mehrķa preekſbā ſadrups wiſi tawi ſpehki, te tewi ari mibleſtiba newar ſargat, tu eſi meeſa un zeetiſi —“

„Jo maſak es kluhſbu meeſa, jo wairak es kluhſbu gars.“

„Ari tas tew tiks nemts, taws gars newares brihwī ſpahrnus atpleſt, beeſos, mitros muhros noſlabps tawa bals, zitu auſis neaifſneeguſe. Nebuhs ne ſkatu, ne ſkatitaju, ne waronibas glorijs, ne ſauhſmibas ekſtaſes, nekahdu ſarkanu lauru!“

„Un kad ari no manas meeſas un gara nepaliks nekas, tad tatſbu paliks kaut kas pabri, kas naw iſpostams.“

„Un ja mehrķis wairs nepaſihs zehlonu, un radijums pahr-augs un aijmirſis raditaju?“

„Ari tad — wed mani turp, weenigā, ſirdsmiblotā, ko leež man tik ilgi gaidit!“

„Lai apkamptu tevi — ne karstak, bet jo ledainak . . .“

„Sildi pee manas krupts tawas aukstās rokas, kuras wehl neweens mirstigais naw ūsīldijis.“

„Mani apskabweeni tevi pahrweidos.“

„Un mani tevi —“

„Nu tad — laiks ir klabt, liktena swaigjne ir uslehkufe! Nahz, noleez ūsīlu meesas uswalku, un kad tu leetas paſħbas buħfi aif ūsīl atstabjis, tew jaet wehl żauri leetu parahdibu paſħaulei, ta ir pehdejä atsibħananas gaita teem, kas džibwi naw džibwojuſħbi par ūsīl paſħbu.“

„Eefim.“

„Waj tu wed mani pa to zelu, pa kuru ūsīli?“ prafija jauneklis, ūsīlreetai pee rokas eedams, kura tagad ajsins farkana lejup ūsīħdeja un atstabja aif ūsīl ūsīħan krahxotas džibwibas klintis.

„Ja,“ pamahja Nahwes meita, „es tevi wedu pa to zelu, pa kuru wairs neweens neatgħrejha.“

„Weenalga, ja wiex tikai wed pee meħrka,“ ūsīlija jauneklis, un wiex kahjas zilajjas weegli kà koklu spehble, un drehħbes weħdinajjas kà platas lapas weħjā.

„Kur meħs tagad atrodamees?“ prafija atkal jauneklis, kad tee abi briħdi blj klus ċedami għażiż, un seme wiñneem sem kahjam ūsīħka kustetees un għiblotees, un nekas wairs neftahweja zeeti

„Kahp ween,“ ūsīlija druhmà wadone, „ta naw meħnef gaixma, ko tur ezerā triħsam un wiżu lojam redfi, tās ir ūsīħu trepes, meħs nokħapjam sem nahwes pagalmeem ehnu walst. „Bet —“ wiha preebilda, „tew jaškataś tagad tikai ar dweħseles ażiż, bes ażu wabkeem.“

Jo d'sitak abi għażiż nokħappa, jo wairak apkahrtni maini ja ūsīlu weidu. Peleki, ūmagi migħas blaħķi tuwojjas un atkakhpàs, ūsīħwàs un iſpletàs, iſweidodamees driħsi pa ūsīħtu telpu, driħsi pa klahju, ūsīħla gan kà augejji kalni, gan eegrima kà d'si li besidbeni, ta kà neweens nebuhtu ūsīħijs pateikt, kur tas atrodas. Wisapkabrt ūmagas krahxas, ūsīħas harmonijas . . . semi, semi weħjji, ūsīħu kħadha għad-pa ūsīħu semi, pubta no nahwes eżereem un atneħha drehgħu, treknu ūsīħu no puwuma laukeem.

Gaišma ūda un dīša, stari wairs nekrahſoja gaišu, un bija. atlizees tabds palfs, mainigs, nenoteikts ſposdums. Kā putns ar ſtikla ſpahrneem tas ſkraidijs apkahrt. Kur ſpahrna gals peduhrās, atſpihdeja gaiſhaks plankumiņš, kur tas bija projām, atkal wiſs grima krehſlā.

Druhmajā pustumjā tomehr atſpihdeja ſaļas ſwaigſnes un gabjejeem ſlihdeja garam ſili, gari meteori — aīsgabjeju dwehſeles.

Jauneklis palika pahrsteigts ſtabwot, wiņš ſobkita eeraudſijis kaut ko paſihſtamū un mihi, wiņš gribēja runat, bet wiņa wadone pažehbla pawehloſdi roku.

„Kluſi, tu wareſi ar wiñeem tikai runat, kad ſeena ſtarp jums buhs krituſe.“

„Kahda ſeena?“

„Atſiħſħana.“

Škum i nowehrſās jauneklis un lubkojās uſ ſemi. Te wiņu ſaiftija zita parahdiba: jau pirmak, eenahkot ehnu telpā, wiņš bija eeraudſijis kaktos ſameſtus ſawadus ſaļus kamolus; tee wiņam bija iſlikuſħees kā nomiſoti un kopā ſawibti jauna wihtola ſari. Bet tagad wiņš redjeja, ka ſħee ſaļee kamoli wairs nebija uſ weetas. Tee bija atwirſjuſħees ſburpu pee wiñai gluſdi tuwu, kamoli kuſtejās, bija dībwi — baltee, ſiħkee ſar, ſobketaſinajās wałā, lozijās . . . ne, tee nemaſ nebija ſari . . . tahrpi!

Tubkſtoſħām galwas zehlās uſ augħſbu, eenahżejam preti, tas bija ſawads koris, ſawadas, ſmallkas, ſħeħligas, zaurspeedi-gas balfites. Ta dseed ſati, ſuloti ſari, kad tos tikko nozirſtus eemet degoſħā krahſni, ſehri un ſħebli. Bet tās nemaſ nebija ſeħras, tās bij gawiles:

„Mehs tewi nemaſim!“

Mehs nemaſim tawu ſtalto gara pili ar zeetajām galwas kauſa ſeenam, kura dībwbai likas neeñemama!

Mehs lodaſim ſburpu un turpu pa tawām noſlehpumaini iſwihtām ſmadxeu ejam, kur ſtaigaja tawas leelās, lepnās domas!

Tawas ugunſpilnās azis, kurās laiſtijās ſajuhſmiba, — mehs loziſimees pa wiñām eekſħā un abrā!

Tawu maigo liliju meeſu, — mehs wiñu nemaſim. Waj tu raudaji waj ſmebjees, mehs tewi nemaſim!“

„Tablak, tablak!“ wilka Šaulreeta jaunekli, kuru ūwadā, fehrā dseedaſdāna bija apnebmuse kā meegaina resignažija, „mebs eſam tikai muhſu zelojuma ūhkumā.“

„Waj wiņſb garſb buhs, ūbis ūlfib?“ prafija jauneklis ne wairs ar agrako ſpirgtumu, jo apakſbūmes migla ūmagak un ūmagak klabjās wiñam uſ plezeem, kā mahrkā peemirzis maiſs.

„Tik garſb, kā tawa webl dſibwojamā dſibwe, kas tew tika atnemta — es tew jau ūziju, ka ūbis ūlfib ir ari atſib-ſhanas ūlfib.“

Jauneklis kluſeja; wiñi wirſijās tablak, pluhſdamā kā miglas tebli. Wiñu roku un kabju ehnas steepās neſamehrigā plaſbūmā un garumā.

Muhſbigā dobjā duhkonā atſkaneja ſem wiñeem dſilumā ſemes aſs greeſchanās. Bet webl kabds zits ūkalaks un kauzoſbū trokſnis eefitās jauneklim ausis. Wiņſb pažebla galwu, griheja jautat, bet jutās par noguruſbu. Žeeſbāk wiņſb peeklahwā ūwai wadonei. Jo tumſbaks un druhmaks wiņſb pats wehrtās, jo gaiſhaka kluwa nahwes meita, kura ūhka starot.

Abi gahjeji bija tagad iſ miglu pluhduma iſwijuſbees kaut ūlik abrā un nonahkuſbi pee kahdas upes.

Upe bija loti ſtraui tekoſba un ſteepdamās taiñā linijā, ta wiñu blabknumu pahrfbkihra uſ diwām dałam. Žobi upe bija ūwada parahdiiba: wiñā tezeja blakam weena otrai diwas ſtraumes. Weena ſtraume tezeja uſ leju, otra, wiñai garan ūkreedama, — uſ augſbu. Weenas ſtraumes uhdens bija gluſbi melns, otrās tupretim ūpihdoſbi balts.

„Mehs tagad eſam pee dſihwibas upes,“ rahiđia Šaulreeta, „tās diwas ſtraumes, ko tu redſi, ir nahwes un dſihwibas ſtraumes; tās tek weena otrai pretim, noweſdamas katra uſ preteju ūela mehrki. Žkatees upes dibenā, kur abas ſtraumes ūhkiras, atſtabdamas atwehrtu plaſu, tur tu wari redſet wiñus ūilweku dwehſelu noſlehpumus. Tur miht rupuſbi, lebles, glo- menes un nekad webl neređeti nefwehri, kuri bihſtas deenas gaiſmas. Ja ūilweks ūilwekā waretu eefkatitees, kā tu ūbiñi upes dibenā, tad tas redſetu, ka dſihwi naw wehrts dſihwot.“

„Es tos redſeju ūwā pehdejā ūtundā — tur augſbu,“ ūzija kā tablā atminā jauneklis, „bet es eſmu redſejis ari webl ko, rau tur,“ wiņſb ūzija, tabli pahrlleezees, upē ūkatidamees.

„Tas wahjais atspīdums, kas tur nomanams uſ dibena? Ja, tās ir pehrles, nekad wehl nerēdžetas pehrles, bet tās guļ tur eekšbā dauds dītak nekā wiſi tee neswehri, un warbuht tikai kahdas leelas wehtras wiņas reiſ iſmetis ahrā uſ paſaules kraſteem,“ ſazija Nahwes meita.

„Un ſebo pehrlu deht ween waj naw wehrts, ja ne dīhwot, tad maſakais mirt!“ iſſauzās jauneklis, kurā atkal ſabka atreetet dīhwiba.

Bet wiņa wahrdus aprīja ſawadais, kaužoſbais trokñis, kuru tas preekſb brihſba bija dīrdejīs, bet it kā attahlinamees, un kurſb tagad pehkſbni atkal tuwojās un auſim kluwa nepaneſams.

Trokñis zehlās no kahda ſawada pajuhga, kurſb brauza otrā puſē upei, pa zelu, kurſb ſteepās tahdā paſbā taiñā garumā, kā pehdejā.

Pajuhgs bija wiſzaur no wara ar tībetreem wara ſirjeem, kuru wara krehpes pee katras pakustefbanās meta weſelu strabwu elektriſku dīrkſtelu. Bet ſhee tībetri warenee ſirgi nebija wiſi rateem preekſbā aijjuhgti, bet tikai diwi no teem atradās preekſbā, un otree diwi bija preteji eejuhgti otrā galā, tā kā iſnahža ſawada, ſmeekliga ſpehku ſazibkſte: weeni rabwa ratus uſ weenu, otree uſ otru puſi. Bet ſpehkoſbanās nebija ſmeekliga, bet breeſmiga: Sirgi ſmagi elſa, iſgrubſdami iſ nahſim karſtu garaiku ſtruhkles, no mutes teem wehlaſ ſemē gabali aſinaiļu putu, pajuhga wara riteki bija nokaijuſbi uguns kweh-lumā un nepaneſami kaukdamī greeſās ap ſawu aſi. Pajuhgs brauza pats, nodots ſirgu patwaļā, beſ waditaja rokas. Nebija ari iſſebkirams, kuri no ſirgeem bija ſtiprakee, jo pahrſwars atradās drihs weenā, drihs otrā galā. Kad preekſbejeem ſirgeem bija iſdeweess ratus kahdu gabalu paraut uſ preekſbu, tad wiņu pretineeki, it kā paguhdami ſpehkus ſanemt, ſaſlebjās un rabwa ar tahdu pat, waj wehl niknaku ſpehku un trokñi ratus atpakaļ, paklupuſbos preekſbſkrehjejuſ libdi raudami zaur dubleem, putekleem un aſinim, kā Aħihs zitkahrt rabwa ſew pakal uſwaretā Hektora libki. Bet nokrituſbee atkal pažeblās, un zibna atkal ſahkās no jauna.

„Ko nosiħmè ſbi nejehdſigā zibna beſ kahda prahta?“ praſija jauneklis.

„Leelumā nekas naw nejehdsigs,“ atbildeja Nabwes meita, „un katrā parahdibā tew prahs jaatrod pašbam. Šķis pajuhgs, kuru tu tur redsi, tas ir Laika pajuhgs: preekſbejee sirgi ir progresā sirgi un pakalejee — regresa. Ja pirmejeem iſdodas Laika ratus pawilkt uſ preekſbu, tad ari pate džibwe atdīsimst un eet uſ preekſbu, bet kad regresa sirgi rauj ratus atpakat, tad paſaulē eestajas reakzija un panihkſbana. Tā tur ween-mehr bijis un buhs.“

„Bet kahda iſredse te ir, ka ūbai zīhnai jebkad waretu peenahkt gals?“ prafija resignets jauneklis.

„Atſihſtoſbā dwehſele,“ ūzīja Šaulreeta, „luhkojees ap ūwi, luhkojees ap ūwi, luhkojees ūew preekſbā, ko tu tur redsi?“

„Es neka neredsu, kā tikai ūbauro zelinu, pa kuru ejam. Ak ja! un tad wehl te ir pehdas, leekas, te kahds ir gahjis.“

„Kurp ūbis pehdas wed?“ prafija Šaulreeta.

„Uſ preekſbu; weenmehr uſ preekſbu;“ ūzīja jauneklis apluhkodams. „Bet kahdi ūmagi, gauſi ūoli tee ir bijuſbi! ktrs no teem ir džili ūsemē eespeedees. Un te wehl es redsu aſinis,“ ūzīb ūzīja ūsemak noleekdamees, „pee katra ūola aſinis! ūmagi, leeli aſinu pileeni te ir lehni ūsemē ritejuſbi. Leekas, gahjejs ir bijis ūmagi eewainots.“

„Bet tu redsi,“ ūzīja Šaulreeta, „wūzīb naw ne apstabjees, ne atpubtees, ne pabrlizis; ūmagi un weenmehrīgi tas ir uſ preekſbu gahjis ūawu kluſo zelu, blakam tur tam kauzoſbam Laika brauzeenam. Tagad tu jau bubſi nopratis, ka ūbis gahjejs ir bijuſe Nemirſtiba. Tas ir ūmagais, aſinainais Nemirſtibas zelſb; tu jau eſi winas pehdās eekahpis.“

„Wed mani, wed mani, tu mana ūrdsmibleſtiba,“ iſſauzās aifgrabbts Šaulreetas beedrs.

„Pa ūbo zelu ejot mehs džibwes parahdibam kā ūpnim ūauri eefim.“

Nebija wiņem ilgi ko eet, kad tee iſ miglas wableem iſ-nahža uſ kahda mihliga, gaiſba klajuma. Šķis neleelais, ar džibwes weenu paſbu roku aptweramais aploziſb, kuram prahs wareja iſskreet ūauri, kā besdeliga weenā panehmeenā, bija jau-nibas un ūeedona ūemite.

Wehji te pubta maigi, bes asuma un bes ūausuma, bet wiſi tee bija grosigi.

Pa ſalo, jauno ſahliti wijas wiſofdas upes, un mirdjoſdhee, apalee awotini wehrās kā ſemes azis.

Bet pa ſtarpām bija redſami ari tumſobi eſeri un gluhnosobi dſitumi. Wirs melnajeem uhdeneem pluhdoja dſeltenas uhdens lilijs, bes ſaknem, bes ſatura, tikai galwiāu ween mihligi lihgodamas, kā jaunibas ſapni.

Pumpuri te tikko plauka, un ſirdis tikko weena otrai walā wehrās, kā mihkſtas behrſa lapinas.

Jaunibas tehli, kas te roku rokā ſtaigaja ar laimi azis un ar beſruhpibū ſejā, ſazija weens otram wahrdus, kurus wehji aijneſa pa gaiſu, kā ſeedu pufekliſbus. Wini dewa weens otram muhſibas ſwebraſtus, kurus paſbi neatmineja jau wairs rihtu.

Bet kas lai te buhtu teefajis un ūauzis pee atbildibas ! Škaiſtums bij iſnihkſtoſbus, un taiſni iſnihkſtoſdais ir ſkaifſts !

Ziti ſtaigaja gar upes malu ūn laſija kopā iſmestos pur-pura ſahrtos gleemeſbus. Bet kad tee tos walā atdarija, tad tikai retā atrada pa pehrlei; pa leelakai datai pehdejās bija ſadrupuſbus pelnos.

Wehl daſbi nodarbojās, pār beſdibeneem likdami weeglus ſalmu ſteebriauſ kā lapinas un ſteepa pār teem pahri ſmagas naſtas. Bet ſalmiai ne lozijās, ne luhsa un neſeji ſmeedamees nometa ſawas naſtas otrā kraſtā, nemas neapsinadamees, kahdeem dſitumeem tee bija pahrgabjuſobi pahri. Neweens ari nebija jutis, ka naſta tam buhtu par ſmagu bijuſe,

„Tik weeglis jaunibai ir dſihwes ſmagums,“ ſazija Saul-reeta ſawam beedram, „un tik droſbi ta teek pahri par wiſeem beſdibeneem.“

Kluſu Žeeſdams jauneklis pakratija galwu : gruhtums wišam nekad nebija weeglis bijis.

Bet ſaſeltainā maija lapu gaifmā, zauriſwahrſtitā ar ūaules ſtaru tibklu, ſbur un tur jau pluhda miglā tehli garās, pelekās drebbēs, kā weltas zeribas. Melnas ehnas iſtablem lihgojās un lozijās it kā nahktu un eetu kahdas wehl nepaſihtamas Žeeſhanas.

„Ta ir jauniba,“ ūzīja Nāhwes meita, „ta ir ori tawa nedīshwotā jauniba, atšibſtoſčā dwehſele. Waj tu gribi tablak dīshwot? Waj tu gribi dīshwot to atminās, kurus tu tur augščā atſtabjī? Waj tu gribi kā ebna wiñeem garam ſlihđet, lai tee ſawā jautribā pehkſčai aptruhkſtas un ſaka: „Ari wiňč bijs muhſu widū, kluſs un babls, bet puks aifgreeſas un preekſč wīra neſeedeja,“ — un ſaldas luhpas lai dweſč: mehs wiňa neaifmirsijim un muhſčigī mibleſim!“

„Lai wiňi manis nepeemin; wed mani tablak,“ ūzīja jauneklis.

Mihligā, ſalās gaifmas eeleja palika aif gahjejeem un tee eegahja zitā apwiđā, kurā wiſas dīshwibas krahsas likās it kā ar roku noſlauzitas. Kaut gan wehl nebuht nebija rudens, tad tomehr te dweſč pretim nowembra deenas dſeſtrums. Kuplā ſalumā te iſpletās kahds milſigs koks, kurſč ſawus ſarus tabli ſteepdams, atrehma wiſu ſaredſamo apwiđu un gulās paſr wiſu kā ſmaga, neiſbehgama krebsla. Tas bija ſemes ruhpju koks, kas te auga un ikgadus peenehmās kuplumā un ſaros. Wiňč wareja tik plats iſpleſtees tadebt, ka wiňa ſaknes dſirdinaja un ſlažinaja neſkaitami ſibki awoti — aſaru un ſweedru awoti, kureem atkal ſawukahrt zaur ſemes dībħlam peepluhda aumatam neiſſibkſtoſča bariba.

Pa ſaru apakſbu ſteepa ſawus audus peleki reſig-nazijas ſirnekli, un ſbur tur ſemē guleja iſkaifi un ſamibti puku puſčki. Tee, kam ſbiſ puks bija peederejuſčas, tee tās ſen bija nometuſči un aifmiruſči, jo teem gar dīhwes ſeedeem un daitumu bija wiſmasak daſas.

Bet masas baltas meitenites, behrnibas atminas, ſteidsas ſalaſit nomeſtās puks, wiňas wahrigi pažebla katru ſamibto un ſalausto ſteebriau, no puhta ar maigu dwaſču katru putekliti, nomasgaja lapikas ſalas un jaunas ar ſiltām aſaram un rabiđija tad tās, balto rožiāu tabli iſſteepuſčas, teem, kam wiňas bija peederejuſčas un ſauza teem pakat: „Preekſč jums tās bija ſeedejuſčas! Ari jums bija lemts nemt dalibu pee dīhwes preeka un ſaules un puķem!“

Bet tee jau bija aifgahjuſči par tablu, un wahjās balsites iſſkaneja webjā. Un ja tee ari ſauzeenu buhtu dſirdejuſči, tad tas tomehr buhtu par welti bijis. Jo wiňa wiňu dīhwe, wiňu

dsibwes stabsts, mebrķis, gaita bija tikai weens weenigs leels „Par welti!“ Tee bija tee, kurus nefsauz pee wahrda un kurus neskaita pa weenam, bet pa ūmteem un tubkſtosbeem.

Wiaus wiſus apweenoja weens liktens, weena nastā un weena beszeriba, tee bija zeeſħanu brabli un ſpaīdu mabsas.

Škumji jauneklis noſkatijās wiñu gaitā; wiñdb bija redzejis, ka jauniba pa weeglu ūlminu neſa nastas pahri besdibeneem, te balķis neiftureja un luhſa ſem neſeju nastas, un tee paſbi nogrima ſeklos dubłos.

„Tablak, tablak!“ wiñdb mudinaja ſawu wadoni, „un ja es ari uſ brihdi eedomatos kawetees, tad ne atpuhta, ne meegs, ne nabwe naw tik dſila, ka ta man waretu laut aismirſt ſho ainu!“

„Pazeetees,“ ſazija wadone, „es zelu newaru padarit iħfaku, nekā atſihħana wiñu ir steepuſe. Pehdas, pa kurām mehs ejam, wed ar libkumu ari zaur nomalas widuži.“

Nebija iħsti pareiſi pſafdo klajmu, kurā abi zelineeki eegahja, dehwet par kahdu nomali. Pehž ſawa apmehra un iſplatijuma tas bija plaqbakkais no wiſeem, kahdi bija jau redſeti un wehl atradās preekſħā. Tik pehž ſawas dabas tas likās atronamees it kā kahdā pirmatnibas idilē un apſkaufħamā meerā, abrpus wiſam laika strahwam un mainam.

Kam no leeluma stabwokla eespehjams pahriskatit paſaules ſpehku darbosħanōs un nenorimſtoſħo, nikno zihru, ar kahdu wiſs wezs teek gahſts un jaunais zelts, tam ſħults waretu aptezetees noſkatotees ſħaġa apkabrtneſ meerigajos eedſibwotajos. Tikai „ſmejoſħdais filoſofs“ buhtu peeſibmejis: „te naw nekas, par ko waretu uſtrauktees, ta jau ir filiſtru ſeme!“

Ja, te bija wiſs kluſu un meerā!

Pat wehjſdb bija aismirſis augļus nō kokeem nokratit; puſsapuwuſħbi un tabrpu iſehħti tee karajās pee fareem, waj atkal leelās gubās ſameſti, mehtajās turpat ſemē. Dabas pahrproduk-zijs, wairak labumu nekā patehretaju! Un tadehħt jau ari ſhejeenēs laimigees atrada, ka wiñi nemaſ neefot laimigi, ka nekas paſaulē neefot pilnigs, ka wiñi eſot pat tee nelaimigees. Kas nekaiteja teem tur, otrpus augštā ſħoga, ehnainās, beſaugligās ruhpju ſemes apdſibwotajeem! Kahdi aſi, weseli ſobi! Kahdus rijigus ſkatus tee raidija pahri ſħogam! Ar kahdu gardu muſi

tee buhtu wiſu aprijuſbi, ja ween klabt buhtu tikuſbi! Bet tee, kas pee paſba baudu awota ſehdeja klabt, tee, — ak liktena netaiſniba! — neſpehja wairs baudit; zilweka organiſms, lai ari zik paklaufiſgs buhdams, tomehr ſaſneediſ robesbi, par kuru pahri tas wairs naw ſpebjigs uſraemt baudas. Bet kas tomehr gahjis pahri par ſho robesbi, pee teem iſwirtibas ſekas parabdiſas, ka ſaſdb puwums treknā meeſā.

Dafduſ netikums bija pahriſteidiſis paſbos jaunibas gados; tee lihdsinajās kokeem, kuri paſba augſbanā bija apklahti ar ſubnam un aplipuſbi ar glumām dſeltenām un baltām ſehnem. Ar wiſu ſho nelaimi tomehr te bija eefpehjams loti omuligi dſihwot, un omuliba bija te wiſa atmosfera, kas eetina un apnehma katru kuſtibu un dſihwibu.

Nekur leelu wiļau, ſtrauji tekoſbu uhdeku, dſilu atwaru, wiſur lehſenums, ſeklums un puhdejoſbs meegs. Jſgarojoſbos dublu dihkos goſejās glotaini ruputſbi, un kur wehl uhdens bija redſams, tur tas riņkoja tik meerigi uſ weetas, ka to nebuhtu ſpebjuſe uſtraukt nekahda wehtra, ne negaiſs.

Tapat ari ſho eedſibwotaju dwehſeles libmeni nebija eefpehjuſe ſawiltot nekahda ſajuhſmiba, ne aifrautiba, ne eekaiſums. Lai eet garam wiſas laika ſtrahwas, lai wiſniknakā zibnā karō ſawā ſtarpa „par“ un „pret“, paſtabwoſchais ar atjaunojoſbo, lai pretineki iſnihzinās weens otru un eet bojā, wiſi ſinaja, ka galu galā wiſi buhs tee, kam peekritis iſzihnitais mantojums.

„Un ko tad wiſi dōd atpakał zilwezei?“ prafija jauneklis, „kas no wiſeem paleek pahri, kad tee aifeet ſemes ūelu?“

Weegls ſmaids blaħſmojās Šaulreetas ſejā: „Laid taſbu, — no wiſeem paleek pahri trekni atomi, no kureem barojas muſdas.“

„Ak, zik man drehbes ſmagas palikuſbas!“ ſhehlojās jauneklis, kad tee bija iſgahjuſbi iſ meermihligā ſemes, „man ſobkeet, ka wiſi tee putekli, pelejumi, kas tur ſakrabjuſbees no gadu ſimteneem, buhtu eefuhkuſbees meeſās, dwehſelē . . . ak, ka eſmu iſſlabpis!“

„Tu ſini, ka man zitas weldes naw, ka ween ſbis ruhgtais kaufs, ko rokā neſu,“ ſazija Šaulreeta, „tu ſini, zik daudsi ir drebejuſbi, kam wiſib bija jađſer; wiſa mala ir aplipuſe no wiſām tām trihſoſhām lubpam, kas to aiffkahruſbas un wiſau

ſablās aſaras tur ir eekſdā ritejuſdās. Šaldaks no tām kauſa ſaturs naw kluwiſ.

„Dod man wiſu ruhgтуmu,“ ſazija jauneklis, „ja wiņſtikai noſkalo ſbos meera un ſmaguma puteklus no manas dweh-ſeles,“ un ſarkanās, drudžbainās luhpas noležās pār melno metala malu.

„Mehs ari iau bes ta eſam iſkluwuſbi ahrā no meera noſspeeduſdās atmosferas,“ ſazija Šaulreeta, kad pehkſdai, ſbilbi-noſbi gaiſmas staru kuhli. ka ſobkihſtoſbi meteori. wiñeem paſdah-wās gar ažim.

Raibu staru meteji ſbau dijās arweenu beeſdak, un abi zelotaji tagad eenabža ſferā, kurā ari neweens ſtuhrits nebij palizees, kur meers buhtu eefpehjis patwertees no kleedſoſdām krahſām un ſbilbinoſdām ſkanam. Pat ſeme, ſbis nedſihwais mablu koloſs, lihgojās ſem kabjam, kā dejas takſi. Nekas ſhee neſtabweja zeeti, gahjejs wareja uſ katra ſola kriſt, bet reiſē likās ari it kā gaiſ ar neredſamām rokam wiſu ſatwertu un wilktu augiſdā, zeltu kā uſ ſpahrneem. — Ta bija mūhſdīga ſbuhrpoſdānās ſtarp zelſdānos un kriſdānu, augſtumu un ſemumu, it kā ſtarp diweem magneteem; tikai to newareja ſazit, ka ta reiſē ari buhtu bijuſe tablak tikſdāna.

Wiſur, kurp ſkati wehrſās, wiſs iſlikās leeliſks un beidſās maſiſkumā, it kā milſis, kas apdiſimees behrna kabjam. Kalni kuhpeja ar nikneem duhmu mutuļeem, klintis ar leelu trokſni plibſa puſdu, bet paſaules bojā eeſdāna nedraudeja ne no weena ne otra. Meſbi dedſa ſbwirkſtoſbos uguņos, un leeſmas lidoja apkahrt. kā ſarkani gulbji, bet tās nedſ iſnihžinaja, nedſ dewa gaiſmu. Wiſs bija tikai teatraliſka panorama, wiſam truhka eekſdējā, elementārā ſpehka.

Un ſhee wehtras brahſeeni, kas te zauri ſkrejhja, wiſu libdſi aifraudami un gaiſā paſeldami! Kas no wiñeem tika ſagrabbts, domajās pahr ſemi paſeltees un uſlidot augſtumos, bet tad tas pehkſdai jutās nomeſts ſemē, noſehdinats turpat ſmiltis. un ſmeedamās wehtra aifbrahſās projam.

Zik plati un dſidri mirdſeja leelo eſeru ſpoguli; kā tee wilka apluhkotajus klabtu, lai tee ſewi apſkatitu meerīgā kriſtala gaiſmā! Bet kas ſawu tehlu tur gribеja apluhkot, tas eeraudſija

tikai iškroplojumus un mehdosbas ainas, kurās pletās dībīs nejehdīgā leelumā, dībīs ūrāhwās pawisam masas.

Un tik daudz apluhkotaju ūtahweja ūbo ūpoguļu preekībā, kuri tīzeja, ka tee teesībam tik leeli, kā ūpoguli mehdīdāmi wieneem rāhdīja! Un kā tee wehl steepās uſ pirkstu galeem! Kā tee ūwaidījās ar rokam un mehtajās ar leeolem wahrdeem!

Žiti ūtaigaja apkabrt ūrākanos, pliwiņosbos mehtelos, kurus tee bija ūew ūakrokojuſbi uſ plezeem kā Žeſara togu; wiens wareja noturet par genijeem waj par akīsteem.

Kas bija ūbi aina? Waj ta bija tragedija waj joku luga, waj paſaules gada tīrgus?

Saulreeta dēwa jauneklim iſskaidrojumu: „tee ir fantasti, kurus tu redzi, jeb puſejee ūilweki. Wiari ūwahrstas weenmehr ūtarp leeliskumu un maſiskumu un nekad newar atraſt dībīwes ibsto. ūamebru, tee ir aizinatee, kas naw iſredsetee. Pee wiſeem jauneem ūshēbmumeem tee runā ūkaļako wahrdu, katru ūjuhīmbas uguni tee ūskur par ūalmu leefmu, pee katras kūstibas tee ūkrej preekībgalā, bet kad paſauļe walda padewibas, nodewibas un ūspehka ūtunda, tad wiari ir pirmee, kas atſlabbiſt un atrikiht. Wiari ūewi tura pabrakus par ūiteem, ūauzas par genijeem, kuſeem gar ikdeenu naw nekabdas dalas un tomehr ūesina un ūesinās nekad, ka dīſitumu war atraſt ari ikdeenibā un ka kātris weenkahēſbs darbs ir paželams augſtumā.“

„Un tātību ir tik maſ, kas to ūina!“ iſauzās jauneklis, „wijs, ko es lihds ūbim eſmu redzejis, ūeſneedz dībīwes ibsta ūamebra, wijs ūhkas un beidsas miglā, ūspehīkā un nejehdībā!“

„Tas ir tragīkā ūpihdekla liktens, kuru par ūemi ūauzam,“ atbildēja Saulreeta, „bet tās ir tikai attīhītibas poſmas. Tu lihds ūbim redzejī maſumu un maſiskumu, dībīs tu eeraudiſi kaut ko leelaku.“

Dībīs abi ūeļotajī bija fantastiſko ūemi ar wiņas trokīni un ūaibumu atſtabjuſbi, un ap wieneem iſpletās kluſums.

Nemirstibas ūeļībā kluwa arween ūbauraks un weda dīſitak uſ leju, palsa weļu gaifma, kas lihds ūbim bija ūpihdejuſe, ūhīkā ūamasam iſdiſiſt.

„Gaiſmai jabeidsas, lai ūpihdetu tee, kas ūpihī ūaſbi iſ ūawas gaifmas,“ ūzīja Saulreeta.

„Kas tee ir?“ prafija jauneklis.

„Tee ir tee, kas d̄simuſobi ar swaigſni uſ peeres; te tu wicus redſi preti nahkam.“

Tee bija zeenibu eedweſoſbi tebli, kas iſnahža abrā iſ garajām stabu galerijam, lai pastaigatos pa aſſodela pławam, pa garo, mihkſto weļu ſabli. Pa leelakai dałai tee bija wihri ar ſirmeem mateem un domu iſgrumbotām ſejam; wiku azis raudſi- jas pahri par wiſu, kas ir no ſemes, tās bija kluſas un laipnas kā ſwaigſnes. Bet ari ſeeweetes bija wiku ſtarpa, ſlaikas, ete- riſkas bubtes ar mihligi bahlām ſejinam kā puſwihtuſtheem jaſminu ſeedeem, ſabpigi ſkaiftas kā eewainotas gražijas; un kad wihru ſejās wiſas miſtibas pehdas bija redſamas, it kā kahdas pehdejās ilgas, waj kahdas leelu zeeſhanu pehžſkanas, tad ſeeweefbu ſejās jau waldija leelā meera harmonija.

„Kahds kluſums! Kahda laimiba!“ iſſauzās jauneklis, ſtaigatajeem pakał noſkalidamees.

„Wini nahk no pabeigta darba, lai eetu leelajā atpuhtā,“ ſazija ſaulreeta.

„Man ſobkeet, it kā es wicus wiſus paſihtu, wiſus buhtu redſejis!“

„Tee ir tee, kureem neweens newar garam paeet, un kuri runā, kad tee jau ſen ir apkluſuſobi. Kluſu wini ir dſibwē eenahkuſobi, bet muhſdiba ſduhpoha wicus, kad ta eelika tos laika ſduhpuli.“

„Waj tas tur naw Buda, kas eet kopā ar Nazareeti un tur Moſus, Darwins, Markſ?“

„Ja, wiſi tee, kas dewa baufbū un likumu tahpeles un tee, kas tās atkal ſalausa, weenmehr no jauna pahraadiđamī paſaules weiđu un atneſdamī jaunas wehrtibas. Tee ir leelee domataji, paſaules buhwmeiſteri, kuri uſlaufuſobi tubkſtoſbgađejos dogmu, melu un aifſpreedumu zementa pleenius un paſaules buhwē iſgrabwuſobi ſeno tradiſiju akmenus.“

„Un tās mihligās ſeewu buhtnes tur, man ir, it kā redſetu ſtarpa wiſeem Antigoni un Mariju?“

„Tu wicas paſini; tās ir tās, kas paſaulē eeneja leelo mibleſtibu, weenu no wiſleelakajām wehrtibam, kahdas dſibwē ira.“

Wiſeem apluhkojot, gahja arween jauni ſtaigataji garam. Daudſus jauneklis paſina un ſekoja teem ar laimibas pilneem ſkateem.

Bet Saulreeta aisskahra lebni wiia plezu: „mehs newaram ūde ilgak palikt, muhsu gaita wehl naw galā.“

Aitkal wiia turpinaja ūwu zelu.

Beeji puteklu mahkonī wehlās gahjejeem preti, un wiineem bija jaeet zaur gruweklu un luhšdnu kaudsem. Laika gari mehja tās ar leelām wařa ūlotam, notibridami wiřas pahrdšibwoto laiku atleekas un ūgrauntās pagahtnes luhšdnas, lai paſaules klons taptu tihrs preekſb jaunā.

Gahjeji bija nonahkuſbi pee nabwes ubdeneem, eerobeſboteem no melnām, ūtabwām klintim. Gaiſma reiſ uſ ūbām klintim bija ūwu balto kabju uſlikuſe, bet ūlibdejuſe un nokrituſe muhsdha besdibenos.

Tumſiba te bija galigi uſwarejuſe; tikai puwums mirkſbki-
naja ūwas ūffora azis ūem praulu plaksteneem, tā kā paſpihdeja
dſeltens ſpihdums, ar kuru peetika, lai waretu ūredſet nejauko
apkahrtnei. Jkreises, kad dſeltenā ūbra gaiſma papliwinajās,
ſbūhikſtedami uſſhabhwās gaiſā bari bruhnū ūkſpahrau un lemuras
ar ūenām galwam, kas ūkreedamas atſitās pret klintim.

Ūnahkdamī ūhabhwās garam ūfekihduſbu meteoru gabali,
kā leelā paſaules kermena ūploſiti lozekli, un no augſbas lija ūemē
leetus lebnās, ūmagās, bruhnās labfēs, kurās katra bija beeja
aſinu pile.

Bet lejā, apakſbā wehla ūwus laiſkos wilnas melna piša
upe ar ūarkanām aſins ūtribam, pilna ūpuwusbu meldru un
dāſbadu netibrumu, wirs kureem pliwinajās ūpozigi ūpibgaiñi. Jſ
dſelmes ūblās nabwigi twaiki, kuri wihijs gar klintim augſbup.
Tee bija to neſwehru toſainā, reebigā dwaſba, kuri tur apakſbā
muđdheja.

Atnahzejeem tuwojotees, tee wiři pabahsa galwas iſ mel-
najeem wilneem; wiia azis ūwebroja, un ūobi ūnakſteja.

„Tee ir neſwehri, kuri no romeefbu laikeem peeraduſbi
ebeſt ūibwas meeſas, kad teem tika meſti preekſbā pirmee kri-
ſtitee,“ paſkaidroja Saulreeta.

Nejauks eekehrzeens wirs galwas wilka jaunekli azis paželt
augſbup: uſ klinſbu galotnem wiřb eeraudſija ūfekihduſbos
pulkū ubdens krauklu un rijigu wahrnu, kurās ap kaut ko
plehſās un kaut ko dſibwu ehda, tā kā aſinis tezeja wiňām gar

krubtim un kabjam un pa klintim lejup. Šķis kaut kas bija iš
krubtim išknabbtā Prometeja sīrds.

„Nu reis Prometejs ir miris!“ ūauža kabda balss abrā iš
tumšas, kura likās ešam tumšas pašcas noslehpumainā balsē.

„Prometejs ir miris!“ atskaneja druhma atbalss no nahwes
klintim.

Šchaufmas pahraebma jaunekli, auksti ūeedri apklabja
wiņa peeri.

„Tu melo!“ wiņš kleēdja no wiņa ūebehka, tā kā ūalkas
iſskrehja zaur wiņu ūaufsmigo apkahrtņi, un wahrnu bari brehk-
dami ūazehlās gaiſā, „Prometejs naw miris!“

„Prometejs naw miris!“ atkahroja nahwes klintis baigā,
kleedjoſčā atbalſā.

„Tas ir pirmais džihwibas ūauzeens, kas atskanejis ūbinī
druhmajā walſti,“ ūazijs ūaulreeta, „tu to eedroſbinajees, tu
peefspeedi nahwi, ūew paſčai atbildet ar džihwibas apſtiprinajumu.“

„Waj tu neesi ūee manis? No ka man bihtees! Waj tu,
Nahwes meita, mani newed uſ džihwibu!“

„Muhļu gaita drihs buhs iſbeigta,“ ūazijs ūaulreeta, „mehs
eſam ūee mehrka“ —

„Bēsgaligā džilumā wajadseja atraſtees tai weetai, kurā
wiņi bija nonahkuſči, jo ūmagi stenedama ūem wiñeem greeſās
ſemes aſs, un dobjī gurksteja uhdeni džilumu alās. —

Te bija it kā robesha ūarp beigam un ūabkumu, ūarp
nahwi un džihwibu. Te draudeja iſnihziba, bet reiſē mahja ari
zeriba. —

Ji noslehpumainā buhtibas klehpja ſemes ūebehki ūeedās uſ
abru, uſ augſchu. Ņemes kristali weidojās, lai zeltu nahkotnes
ehku, un maſi gaiſmas starini bija atbrīduſči ar ūposčām kah-
jiņam pa tumšas melnajeem uhdekeem.

Šibkas, garas ūaknites tinās jauneklim ap kabjam, wijās
ap wiņu kā maſas mahfiņas un aizināja: „Nahz, nahz! Mehs
steepjamees uſ augſchu, zauri Nahwes walſtij, mehs neſam augſhu-
up miljoneem trauziņos džihwibas uhdeni pa trepju trepitem,
pa ūibdiņau ūibdiņam!“

Wehl daſčus ūolus gahjeji bija pagahjuſči, un telpu
apſpihdeja mihliga gaiſma: nemirſtības ūelam katrā puſē ūabweja

rinda baltu geniju ar degosħbom lahpam rokā. Želx nobeidsas
pee semajām d'silumu durwim, aix kurram atradàs ġaistitā fl-pestiċċana.

Bet semo durwju preeksħabha seħdeja firma feewa, wina bija
wisżaur eetinu sees tibmekku fegħu un seħdeja u kahda drupu
gabala, kas bija apaudjis fuhrnam un efejam.

Firma feewa bija Ajsmiristiha, un wiñai u zżeġleem atradàs
leela grabmata ar silgħanà marmora platem, kà lapam. Leelajā
grabmatà bija eerakstiti wiċċi d'sibwo wahrdi, katrs fawà rakstā:
da'sbi pusidżiżu sħabbi, tikko ħalašami, da'sbi kà noflehpumaini hiro-
glifi, da'sbi newekllos wilzeenos kà behrna rokas rakstiti. Bijā
lepni wahrdi, kas leeħmoja preti kà uguns un bija ari tahdi,
kas mirdseja iż-żikkie wiċċad os dahrgakmenos.

Bet firma feewa steepa fawu garo eħnu pirkstu, kura gals
bijā mehrzets kodigħas nabwes saħħeb, un wilka ar to driħ
weenam, driħ otram wahrdam pahri, kas tubda l-iż-żiġi; un ikreis,
kad Ajsmiristibas pirksts kahdu wahrdi aisskabra, baltee geniji,
kas stabweja apkahrt, nolaida fawas labpas kà seħru sibmi!

„Tagad ari tawa reisa f-leħgt peħdejo f-leħgumu, „fazija
Saulreeta jauneklim, rabħidama u firmo eħnu feewu, „neweens
newar garam paeet wiċċai neatbildejji.“

„Un tu, mana dahrga d'sibwiba?“ prasjija jauneklis.
„Es tagad aiseju. Tanu weetā, kur tu tagad ee-eesi, tu
nediřidetu, kad es tewi ari fauktu ar wismiħlakajeem miħlas
wahrdeem.“

„Tu mani atstab!“
„Es eju, lai kluħtu skaista un teħrptos kà libgawa.“

„Ak tu mana libgawa!“ iż-żaużas jauneklis un pažeħla
ażiż u Saulreetu, kura stabweja wiñi preeksħabha, it kà iż-ġaixdama
baltos staros.

„Tagad ari Tu warejji atpubħstee no leelà zelojuma,“ wiñi
fazija jauneklim, „tur ee-eedams, tu nokratifi fawas ašinu un
putekku pefuhku sħabba d'reħħes; tur wiċċam segam jakribt, lai
dweħżeże ħabku spibdet.“

Leħni tuwojjas jauneklis eħnas feewai, labu briiddi
tam wajadseja gaider, kamehr ta pažeħla galwu, peenahzeju
eeweħrodama. Pee katras wiñas pakussejħanà dweſa preti
auksta stindisino sħa dweſma.

„Es eſmu nabzis, lai redſetu Atpeſtiſbanu,“ ſazija jauneklis, kurā balſs ſebini dſelmu dſitumā atſkaneja kā augſbamzefchanās swans.

„To wiſi wifī ir gribеjuſdi, tee leelee un lepnee waroñi, kas ſhe uſſkrebjā uſ ſebkli,“ wežā ſazija ar dſitumu balſi.

„Es nenahku ne leels, ne lepnis,“ ſazija jauneklis.
„Kas tad tu eſi, ka eedribhkſtees mani manā gaitā trauzeſ? Waj tu nefini, ka man neweens newar tuwotees, kas wairs paliktu tas, kas wiſd bijis?“

„Lai nibkſtoſchais nibkſt, atſtabj tikai paleekoſho.“

„Kas lai buhtu no tewiſ paleekoſho?“

„Mans darbs.“

„Tu ſewi neſauzees par leelu un lepnu, ſalibdſinotees ar teem waroñeem, kas te jau bijuſdi, kā taws darbs waretu tik leels buht, ka tu to waretu Aſimirſtibai preti ſtabdit?“

„Mans darbs naw leels, mehrots pee manas personas, un taſħbu tas ir leelaks, nekā wiſs, kas libdſ ſebim bijis!“

„Eekſb ka paſtabw tawa darba leelums?“

„Tas naw weena darbs, bet daudſui kopdarbs.“

„Kā tu pats ſewi ſauzees, ja tu daudſu weetā ſhe ſtabwi?“

„Es tew waretu ſazit, ka man ari ir daudſi wahrdi, ka man wahrdi ir milijons.“

„Kā lai es iſ teem milijoneem wahrdi atrodu to, par kuru man janodod ſpreedums?“

„Tu wiñu weegli atradiſi, tas ir tikai weens pats noſaukums, kuru daudji walkā. Tawā dſihwibas grabmatā ſha wiñu wahrdi weeta buhs ſpilgti manama.“

Wezene noleežas un ſebkibra ſawā grabmatā, wiñu bija jaunekli ſapratuſe. Wiñu atſebkibra lapas atpakał: paſdā dſihwibas grabmatas preekſbgalā uſ ſilgani bahlās marmora plates kā melns, leels, guļu apgahts krusts uſ mehneſča atſpihbeta ſneega klajuma, ſtabweja wahrdi: „ze eſba n a s,“ jauneklis pamahja ar galwu.

„Man ir wara ſebkirt paleekoſho no pahrejoſħà,“ ſazija wežā, „mana dwaſča noſlauka gadu ſimteus un aifpuhſb weſelus augumus, it kā tee nebuhtu bijuſdi, bet ſbis wahrdi man jaatſtabj ſawā weetā. Ja tu ſho wahrdi walkā, tad tu paleez wiñam libdſi nemirſtigs.“

„Jidsehsī ūbo wahrdū libds ar mani!“ „To es newaru,“ ūzija wežā, „stiprakās nahwes ūbles, kurās mani pirkstu gali mehrkti, naw kodigas deesgan, lai wiāu ijdsehsstu. To eespehj tikai ta tur, kas miht aīs semajām durwim, ar ūweem ūmaideem wiāa nokauſetu noſt, ūbo neisidsehsdamo wahrdū!“

„Laid mani pee wiāas,“ lubdsja jauneklis, „laid, lai es Atpeſiſhanu iſwedu ūburpu pee gaſmas!“

„Pirmais wiāas ažu ūkateens iſnihzinās ari tevi — uſ muhſbu muhſbeem!“

„Laid mani bojā eet un iſnihkt! Rād tikai darbs džibwo, wiāa daritajs war grīmt aismirſtibā,“

„Waj tu ūni, kas ir bojā eet preeksdb ta, kas džibwojis džibwibas weidā!“ ūzija wežā ūmagi kā liktens, „bojā eet un tikt aismirſtam, tas ūpeefb ūmagak nekā akmens un iſgrauj džilak nekā pluhdi.“

„Es eju ūbo ūelu,“ ūzija jauneklis, greeſdamees uſ ūsemajām durwim, kurās wežā tagad atſtabja brihwas.

Bet ūbkās ūknites, maſās mabſinas, kurās bija wiāam apſtihguſbas wiſapkahrt, ūkuſteja: „Tu neaifeſi bojā, tu nahkſi mums libdsi uſ augħbu, uſ gaſmu: Tawas lubpas buhs ūeedi, tawa dwehſele buhs ūmarſba, tawi waigi buhs ūaſas ūapas, tawi ložekli buhs jauni, ūloti ūari pawaſarā. Tu mirdſeſi warawihkñā un eewihſees wehtrs tumſhabajās krokās. Kā wehjſb tu klaudſinaſi pee loga, kā ūaules stars tu eespihdeſi ažiſ, kā ūwaigſnite tu eekaiteſi ūirdis!“ — “

Jauneklis ūpebra kahju uſ ūemo ūleegħni — wehl reiſ wiāſb pagreeſa galwu atpakat... pehdejais ilgu ūkateens:

„Saulreeta! — — “

Tur, wiāa tablumā mirdſeja tam preti:

„Es nahkſbu atkal no otras debeſſ malas, tad es buhſbu — ūaulehkta.

„Nōjebli ūbo wāhrdu lībdī ac mani!“
„To es newaru,” jāzītu wejn, „līprakās nohves jābles,
kurās mani pirkstu gali mehrkli, now kūnegas dēčgan, lai winu
īlōjeblišu. To ceļpehj tīkai to tur, kas mīti nīlēmājām durwim,
ar ūweem ūmāideem wino nohaujeis mīt, ūbo nēlōjeblišāma
wāhrdu!“

„Lāid mani pēc wiaos,” iubdīja joanetīs, „lāid, lai ap
Atpeļūjānu ūweou lāurpu pēc gūmīnu!“

„Pirmais winos oži ūkateens ūmājānos atti ūewi — nī
muhīdu muhīdeem!“

„Dſirzeemneeku“ iſdewumā

iſnahkuſħbas un dabujamas wairumā pēc
dīlōwios ūwero

D. Seltīna, Rīgā,

dīlak neku ūħħol

ſħabħdas grabmatas:

- 1) Muł̄ka Jahnis, grafa Tolstoja paſaka . . 10 kap.
- 2) Makara ūpnis, no W. Korotenko . . 10 „
- 3) Wjewoloda Garſcbina rakſti I.
 a) Mahkfleneeki, b) Tſħbetras deenas 10 „
- 4) Wezlaiku muiſħneeki, no N. Gogola . 10 „

Jāmeklis ļpēbro kahju uj lemo Neegħi — mēs, reiži wiñi
pogreeja galu u ipokoi . . . pēbdejuis ūgu ūkateeno:

„Sħalheċċa! . . .“

„Tur, wiex iškluma mirbieja tam-prex!

„Es nohixha aktui no-oħra s-bebejx malas, kād zo buñib
— Sħalheċċa.

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0309030647

